

[Jørgen Tved]

(Beslutningsforslag nr. B 127).

Jeg henviser i øvrigt til forslaget tekst og de bemærkninger, der ledsager det.

Jørn Jespersen (SF):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om indførelse af kontrol med virksomhedsovertagelser m.v. (Fusionskontrol).

(Beslutningsforslag nr. B 128).

Jeg henviser til de bemærkninger, der ledsager forslaget, og anbefaler det til Tingets velvillige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 39:

Forespørgsel til kultur- og kommunikationsministeren [om, hvordan regeringen vil tilvejebringe forsvarlige økonomiske forhold på Det Kgl. Teater].

Af Behnke (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/2 88).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om fremme af forespørgsel nr. F 40:

Forespørgsel til sundhedsministeren [om, hvor mange AIDS-smittede Danmark skal have, før ministeren vil ændre holdning, således at AIDS-smittede registreres].

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/2 88).

Formanden:

Hvis ingen gør indsigelse mod fremme af denne forespørgsel, betragter jeg Tingets samtykke dertil som givet. (Ophold). Det er givet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Spørgsmål til ministrene:

Formanden:

Det som nr. 3 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 628), der er stillet af Jørgen Tved (FK) til miljøministeren, udsættes efter aftale til næste spørgetid.

Det som nr. 4 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. S 634), der er stillet af Margrete Auken (SF) til miljøministeren, udgår til skriftlig besvarelse.

Spm. nr. S 629

1) Til *justitsministeren* af:

Berlau (FK):

»Hvilket kendskab har ministeren til det samarbejde, der tilsyneladende foregår mellem danske politimyndigheder og myndigheder i Tyrkiet omkring personer tilhørende den kurdiske befolkning, herunder om billeder afleveret til fremmedpolitiet bliver videregivet til tyrkiske myndigheder?«

Berlau (FK):

Jeg vil godt bede ministeren om at redegøre for, hvilket samarbejde der måtte foregå mellem danske og tyrkiske politimyndigheder. Baggrunden for mit spørgsmål er, at en herboende tyrker, som har politisk asyl i forbindelse med sit ophold i Danmark, har måttet aflevere billeder af sig selv til fremmedpolitiet. Kopier af dette billede er tilsyneladende i den tyrkiske efterretningstjenestes besiddelse, idet dette billede den 16. august 1987 i tegnet udgave har været offentliggjort i en tyrkisk avis. Der er ingen tvivl om, at det decideret er et billede overført fra det, som er afleveret i Danmark til fremmedpolitiet. Derfor vil jeg godt vide, om det danske fremmedpoliti udleverer disse billeder af politisk eftersøgte mennesker til efterretningstjenesten i det hjemland, de er flygtet fra.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg vil gerne sige hr. Berlau tak for, at jeg nu får oplysning om, hvilken sag det drejer sig om. Det fremgik ikke af spørgsmålet, men jeg vil gerne sige i anledning af en sådan henvendelse, at jeg selvfølgelig vil undersøge det konkrete, der er, og give hr. Berlau et svar på det.

Jeg har jo kun, sådan som spørgsmålet er stillet, haft mulighed for at undersøge, hvordan det generelt forholder sig med det, der var hovedindholdet af spørgsmålet, nemlig hvorvidt de

[Justitsministeren]

danske myndigheder, altså her politiet, samarbejder med tyrkiske myndigheder i sager om arbejds- eller opholdstilladelse i Danmark, om der er nogen forbindelse mellem dem om udlevering af materiale. Herom kan jeg efter henvendelse til rigspolitichefen sige, at denne over for mig har forsikret, at man ikke har noget samarbejde med tyrkiske myndigheder i sager om arbejds- eller opholdstilladelse i Danmark.

Berlau (FK):

Kan jeg forstå ministeren således, at han vil foretage en undersøgelse på baggrund af de oplysninger, jeg har givet ham i den konkrete sag?

Jørgen Tved (FK):

Der har været flere eksempler, hvor der er blevet udvist en besynderlig optræden fra dansk politimyndigheds side. Politiske flygtninge fra Kurdistan, som opholder sig i Sverige, er ved indrejse til Danmark blevet tilbageholdt af fremmedpolitiet og blevet undersøgt, men naturligvis løsladt igen, da der ikke var grundlag for nogen anholdelser. Vi kender lignende eksempler fra Århus, hvor dansk politi også uden begrundelse har anholdt og foretaget husundersøgelse hos kurdiske flygtninge, som opholder sig i Danmark. Der er altså ikke tale om et enkeltstående tilfælde.

Formanden:

Jeg hørte måske ikke helt spørgsmålet – men justitsministeren.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

De bemærkninger, hr. Jørgen Tved fremsatte, har ikke noget som helst at gøre med det spørgsmål, der er stillet af hr. Berlau. Jeg må tilbagevise udtrykket »besynderlig optræden fra politiets side«. Politiet har opført sig ganske korrekt i de tilfælde, der blev nævnt af hr. Jørgen Tved.

Til hr. Berlau skal jeg sige, at det i dette som i andre tilfælde gælder for henvendelser fra folketingsmedlemmer om en konkret sag, at den selvfølgelig vil blive undersøgt. Antagelig ligger sagen noget tilbage i tiden, for jeg har mærket mig, at hr. Berlau bruger udtrykket »fremmedpolitiet«, og fremmedpolitiet har ikke eksisteret i de sidste 4 år. Det blev ændret med den lovgivning, vi fik i 1983. Men vi er villige til at undersøge det, og hvis jeg har behov for yderli-

gere oplysninger, går jeg ud fra, at hr. Berlau vil forsyne mig med dem.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 630

2) Til *kultur- og kommunikationsministeren* af:
Jørgen Tved (FK):

»Finder ministeren det rigtigt, at chefen for Det Kgl. Teater kan bevilge sig selv betaling for oversættelsesarbejde, og at han kan give en hund 42.000 kr. for at medvirke i nogle forestillinger, og finder ministeren det rimeligt, at embedsfolk og andre har brugt store beløb på rejser, som det er anført i Rigsrevisionens bemærkninger?«

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil understrege, at jeg med mit spørgsmål under ingen omstændigheder ønsker at bære ved til den hetz, der fra visse befolkningsgruppers og visse politiske partiers side rettes mod Det Kgl. Teater. Det er imidlertid vores opfattelse, at en statsinstitution, der bliver betalt af det offentlige, har særlige forpligtelser over for regnskabssiden: at man er meget nøjeregnende med, hvordan de offentlige midler bliver brugt. Derfor vil vi godt have, at kulturministeren redegør for, om han finder teaterchefens ledelse af Det Kgl. Teater fuldt betryggende, og om Tilsynsrådet overhovedet ikke har følt sig foranlediget til at rejse nogle af de spørgsmål, som er omtalt i Rigsrevisionens rapport.

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg holder mig til det spørgsmål, som er stillet, nr. S 630. Der er ikke tale om, at teaterchefen bevilger sig selv betaling for oversættelsesarbejde, men om en honorering i henhold til en generel aftale med Danske Dramatikeres Forbund.

Det er lige så klart, at teaterchefen ved beslutningen om at sætte det pågældende stykke op træffer en beslutning, der har økonomisk betydning for ham selv. Der er ikke overtrådt nogen regler. Det er vigtigt at fastholde, at teaterchefen har det fulde kunstneriske ansvar. Alle – også teaterchefen – er enige om, at det vil være formålstjenligt med nogle regler på området, og de vil også blive fastsat, f.eks. om orien-

[Kultur- og kommunikationsministeren]

tering af Tilsynsrådet, orientering af ministeren om det antal oversættelser, der kan være tale om over en periode, osv.

Var spørgsmålet blevet forelagt ministeriet, ville man ikke have haft bemærkninger til de trufne dispositioner, men jeg er enig i, at der skal udarbejdes retningslinjer på dette område.

Så er der spørgsmålet om brug af en hund i forestillingen »Marie Stuart«. Det er ikke noget, som Rigsrevisionen har påtalt, men noget, den har oplyst. Til »Marie Stuart« blev der engageret en artist, som skulle medvirke i forestillingen med sin hund i en engagementsperiode, som var aftalt; aflønningen skulle være 12.700 kr. på månedsbasis – dog ikke i vinterferien. I det hele taget blev der aftalt i engagementet i øvrigt – da det var omfattet af Det Kgl. Teaters regler – at den pågældende hund skulle være til rådighed en hvilken som helst aften i engagementsperioden. Denne bestemmelse udelukker den pågældende artist med hans hund fra at påtage sig andre opgaver i engagementsperioden. Det udløste en betaling på godt 50.000 kr.

Så er der rejseudgifterne. Det er store turneer: kapellets turné til Japan og ballettens til Kina-Japan. Udgifterne vedrører jo ikke alene ledelsen, men en lang række dirigenter, scenemestre og helt ned til sceneteknikere, som var med på disse turneer, som var led i en kulturel udveksling. Det var altså ikke den øverste teaterledelse alene, men alle ledelsesfunktioner.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil da håbe, at hunden har sagt vov mindst én gang i hver forestilling til den betaling. Men teaterchefen har selv været fremme i pressen med oplysninger om, at der ikke findes faste regler om, hvorvidt han selv kan bevilge sig et eller andet beløb for en oversættelse, han helt eller delvis har foretaget for teatret. Det er en sådan fremgangsmåde, den almindelige offentlighed vistnok finder ret betænkelig. Derfor vil jeg godt vide, om Tilsynsrådet i denne sag har optrådt på fuldt betryggende vis, om offentligheden mener, at der fra politisk side føres den rigtige kontrol med de bevillinger, der gives til Det Kgl. Teater.

Poulsgaard (FP):

Nu skal Folketinget i april måned have en debat om Det Kgl. Teater, og hvad regeringen

agter at foretage for at få tilvejebragt økonomisk rimelige forhold, rejst af Fremskridtspartiet.

Men jeg kunne egentlig godt tænke mig at stille kulturministeren et direkte spørgsmål. Spørgsmålet vil jeg lige begrunde lidt. Baggrunden for mit spørgsmål er, at vi har haft udvalgs møde i dag. Nu må man ikke referere fra udvalgs møder, men også her i svaret til hr. Jørgen Tved forsøger ministeren simpelt hen at vaskes teatret rent. Det var først, da der blev lagt pres på ministeren, at ministeren godt kunne se, at der var visse ting, der var kritisable. Derfor mit spørgsmål: Føler ministeren, at han er minister for Det Kgl. Teater eller for den danske befolkning?

Preben Møller Hansen (FK):

Finder ministeren det ikke forståeligt, at det er anstødeligt i den danske befolkning, at man aflønner en hund med 12.000 kr. om måneden, mens man giver et folkepensionistægtepar 4.000 kr. om måneden? Finder ministeren ikke, at det er anstødeligt, og at det er forståeligt, at det er anstødeligt for offentligheden?

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Til hr. Jørgen Tved og til hr. Preben Møller Hansen vil jeg gerne pege på, at der var tale om et engagement af en artist efter Dansk Artist Forbunds overenskomster. Jeg er sikker på, at begge de to medlemmer af Folketinget kender til regler og rimelighed i overenskomster på et overenskomstdækket område.

Jeg er enig med hr. Jørgen Tved i, at der skal regler til på dette område; det må være rimeligt og nødvendigt. Det sagde jeg også i mit svar på spørgsmålet. Det har jeg også fremhævet dér, hvor jeg har haft lejlighed til at fremhæve det, senest i formiddags: Det er vigtigt, at der kommer regler på dette område, hvor der ikke har været klare regler for, hvad en teaterchef kunne påtage sig eller ikke påtage sig af opgaver.

Jeg vil dog også gerne understrege, at det, der er tale om i det konkrete spørgsmål, er et område, som er dækket af overenskomster, nemlig overenskomster med Danske Dramatikeres Forbund om brug af dramatik.

Til hr. Poulsgaard. Jeg føler mig som den danske befolknings minister. Det er også derfor, jeg har sat det arbejde i gang, som allerede

[Kultur- og kommunikationsministeren]

er forløbet, siden Rigsrevisionens betænkning kom, og yderligere har forstærket det med igangsættelse af det arbejde, som man nu har fået kendskab til, og som vil komme til at forløbe frem til maj måned og videre til september efter mellemfasen i maj måned. Arbejdet har til formål at få undersøgt, gennemgået og rettet, hvad der måtte være af problemer for Det Kgl. Teater.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil godt retledes, hvis jeg har misforstået ministeren. Jeg forstod ministeren således, at der ikke havde været påtalelige forhold i forbindelse med rejseudgifter for Det Kgl. Teater. Jeg vil godt fra revisionens rapport side 61 have lov til at citere:

»... men teatrets turneer har i et vist omfang været belastet med unødvendige udgifter.«

Det må vel være et påtaleligt forhold, når man skriver sådan i revisionens rapport.

Jeg vil også godt fra side 27 have lov til at citere, at »der er afholdt rejseudgifter på 26.000 kr. til 3 kapelmedlemmers rejser til udlandet med henblik på afprøvning af 1 obo og 2 tubaer. De omhandlede instrumenter koster omkring 20.000 kr. henholdsvis 37.000 kr. pr. stk.«

Risgaard Knudsen (S):

Skal ministerens første svar forstås således, at ministeren er uenig med statsrevisorerne i deres stærke påtale?

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Hvis jeg må tage det sidste først, skal det ikke forstås på den måde, for hvis jeg var uenig med statsrevisorerne, havde jeg ikke sat det arbejde i gang, som nu foregår omkring Det Kgl. Teater, et arbejde, som kan resultere i, at vi får rettet de fejl og mangler, der måtte være.

Til hr. Jørgen Tved. Jeg sagde ikke i mit svar, at jeg underkendte statsrevisorerne. Jeg har slet ikke taget stilling til alle de ting, som hr. Jørgen Tved tager op. Dem kan jeg heller ikke tage stilling til i det korte svar, jeg skal give her. Jeg har svaret konkret på spørgsmålet om hunden og om rejserne og om det øvrige, der blev rejst, og om teaterchefens oversættelser. Det, jeg har peget på, er, at der nu er sat et arbejde i gang for at få opklaret, hvordan eventuelle fejl, også de, der måtte være påtalt af statsrevisorerne, kan

rettes hurtigst muligt. Jeg har ikke dermed sagt, at statsrevisorerne ikke havde ret i det, de sagde. Jeg har tværtimod sat et arbejde i gang for at få rettet de fejl og mangler, der måtte være.

Formanden:

Hr. Jørgen Tved med et sidste spørgsmål.

Jørgen Tved (FK):

Jeg skal takke ministeren, fordi jeg forstår, at den slags eksempler, som er omtalt i rapporten, og som jeg har nævnt nogle af, ikke vil kunne finde sted i fremtiden, og så har jeg opnået det, jeg ville med mit spørgsmål.

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Det er ikke opnået med spørgsmålet. Det er opnået med Rigsrevisionens, statsrevisorerne og Kulturministeriets arbejde med disse ting og det arbejde, som vil fortsætte i den kommende tid.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 631**5) Til sundhedsministeren af:****Preben Møller Hansen (FK):**

»Mener ministeren, at det er rimeligt, at tre speciallæger, der driver privatpraksis, modtager 6 mio. kr. om året af det offentlige, når de samme konsultationer og lægelige behandlinger kan ske på vore sygehuse?«

Preben Møller Hansen (FK):

Sundhedsministeren har på baggrund af en konference afholdt i dette hus for medlemmer af Det Konservative Folkeparti udtalt, at det er overordentlig dyrt at drive et sundhedsvæsen, og at tidspunktet også vil komme, hvor man skal tage stilling til, hvem der skal dø, og hvem der skal overleve en eventuel sygdom, og det begrundedes med en stram økonomi. Mener ministeren, at det er foreneligt med sund fornuft, at tre læger, hvoraf den ene i hvert fald tidligere var hoflæge, modtager 6,5 mio. kr. om året af det offentlige for at udrydde nogle årknuder? Ja, i det sidste år har de fået udbetalt 20 mio. kr. af det offentlige. Ville det ikke være mere opportunt, at man brugte pengene inden for den offentlige sektor frem for at fylde dem i lommerne på disse tre speciallæger?

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Som hr. Preben Møller Hansen ved, er de praktiserende speciallægers indtægter fra den offentlige sygesikring som altovervejende hovedregel baseret på overenskomster, hvorefter speciallægerne modtager honorar pr. præsteret ydelse. Når enkelte speciallæger får udbetalt bruttohonorarer af den størrelsesorden, som er nævnt i hr. Preben Møller Hansens spørgsmål, er det således udtryk for, at de pågældende læger har et højt aktivitetsniveau med mange patienter.

Jeg finder grund til at fremhæve, at det i spørgsmålet nævnte beløb er speciallægernes bruttohonorar. Af dette beløb skal de naturligvis selv afholde omkostningerne ved driften af deres praksis.

Når dette er sagt, vil jeg gerne medgive, at det også er min opfattelse, at de heldigvis få sager, der på det seneste har været behandlet i dagspressen, gør det nødvendigt at se på, om de honorarer for speciallægeydelser, som er indeholdt i overenskomsten, i alle tilfælde er rimelige. Driver en læge en meget specialiseret praksis, hvor indsatsen koncentrerer om et relativt snævert ydelsesmønster, er det umiddelbart min opfattelse, at der kan være grundlag for en særlig aftale om størrelsen af de honorarer, den offentlige sygesikring skal betale.

På den givne foranledning tog jeg allerede i fredags, den 19. februar 1988 et møde med formanden for Foreningen af Speciallæger, og jeg understregede på dette møde, at foreningen må medvirke til at finde en løsning på de rejste spørgsmål. Foreningen var enig heri, og jeg kan oplyse, at der i dag vil blive afholdt møde mellem foreningen og sygesikringens forhandlingsudvalg, hvor honorarproblemerne vil blive drøftet. Jeg mener, at det er gennem forhandlinger mellem overenskomsterparterne, at vi skal nå en løsning, og det er ikke regeringens politik at flytte opgaver, der på hensigtsmæssig måde kan varetages af de praktiserende speciallæger, over i sygehusvæsenet. Jeg både tror og håber derfor, at det lykkes overenskomsterparterne hurtigt at finde en løsning på problemerne.

Preben Møller Hansen (FK):

Jeg kan forstå, at ministeren har den opfattelse, at de repræsentanter for det offentlige, der har forhandlet disse overenskomster, er en flok

dompapper, der har været knap så smarte som dem på den anden side af bordet. Men jeg er selvfølgelig glad for, at man allerede i dag tager problemet op, idet det ville være bedre, at man anvendte pengene til at helbrede syge folk frem for at putte dem i lommerne på netop den slags læger.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige besvarelser af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

- Annette Just: spm. nr. S 460 og 550
- Margrete Auken: spm. nr. S 487
- Carsten Andersen: spm. nr. S 490-492 og 589
- Birthe Hansen: spm. nr. S 493 og 494
- Trøjborg: spm. nr. S 497
- Dorte Bennedsen: spm. nr. S 503
- Tommy Dinesen: spm. nr. S 520
- Karen Højte Jensen: spm. nr. S 521
- Pia Kjærsgaard: spm. nr. S 528, 529, 538, 558, 561 og 598
- Merethe Due Jensen: spm. nr. S 532
- Behnke: spm. nr. S 535, 536, 551 og 552
- Agerschou: spm. nr. S 537
- Dohrmann: spm. nr. S 539
- Erling Christensen: spm. nr. S 540
- Helge Sander: spm. nr. S 541
- Leif Hermann: spm. nr. S 543
- Preben Møller Hansen: spm. nr. S 547
- Birgitte Husmark: spm. nr. S 553
- Jimmy Stahr: spm. nr. S 554
- Glistrup: spm. nr. S 555, 574 og 579
- Kaj Poulsen: spm. nr. S 556 og 557
- Rosing: spm. nr. S 562 og 563
- Lilli Gyldenkilde: spm. nr. S 564
- Riishøj: spm. nr. S 566
- Lone Møller: spm. nr. S 573
- Inger Stilling Pedersen: spm. nr. S 597

Spm. nr. S 460

Til forsvarsministeren (21/1 88) af:

Annette Just (FP):

[Annette Jüst]

»Hvorfor praktiserer flyvevåbnet ikke samme praksis som i Sverige, hvor piloter, der er overgået til SAS, indkaldes 14 dage årligt til genopfriskning af deres erfaringer på jagerfly?«

Begrundelse

Flyvevåbnet betaler uddannelsen for de piloter, der overgår til civil tjeneste. Som kompensation herfor vil det være rimeligt med en årlig genoptræning af de civile piloter af hensyn til at kunne opretholde en tilstrækkelig mobiliseringsstyrke, og således at det måske ikke er nødvendigt for flyvevåbnet at uddanne så mange piloter som nu. Denne ordning fungerer udmærket i bl.a. Sverige.

Svar (11/2 88):

Forsvarsministeren (Collet):

Foranlediget af den store afgang af flyvevåbnets kampflypiloter til civil luftfart i efteråret 1985 blev det vurderet, hvilke foranstaltninger der kunne iværksættes for at opretholde flyvevåbnets krigsberedskab.

Der blev i den forbindelse vurderet to muligheder. Den ene var en mønstringsordning, efter hvilken forsvaret med baggrund i lov nr. 232 af 26. maj 1982 om forsvarets personel og Indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 565 af 15. december 1980 om tjeneste som frivillig i forsvaret i stedet for værnepligtstjeneste kan genindkalde piloter til efteruddannelse i indtil 5 år efter afgang fra forsvaret.

Den anden var en rådighedspilotordning, ifølge hvilken piloten på grundlag af en mellem flyselskabet og forsvaret indgået aftale kan tegne kontrakt om rådighedstjeneste i indtil 2 år efter afgang fra forsvaret.

Mønstringsordningen blev ikke anbefalet, idet militærflyvningens karakter og vilkår stiller særlige krav til de fysiske og psykiske egenskaber hos dens udøvere. Derfor har man hidtil udøvet det princip, at den form for flyvning kun bør udføres af frivillige, positive og velmotiverede piloter. Fraviges princippet om frivillighed, bevæger man sig ind på et personelmæssigt anvendelsesområde, som hverken dansk eller andre vesteuropæiske landes forsvare har høstet erfaringer med.

Det kan oplyses, at en påtænkt svensk ordning om anvendelse af værnepligtige piloter ikke til dato er taget i anvendelse.

Rådighedspilotordningen, der kan sidestilles med den svenske ordning, der er refereret til i spørgsmålet, baserer sig på frivillighed og blev derfor anbefalet iværksat. For at man kunne gennemføre ordningen, blev der indgået aftaler med en række flyselskaber om anvendelse og uddannelse af piloter. Ifølge aftalerne har flyselskaberne forpligtet sig til at medvirke til – ved f.eks. tilrettelæggelse af piloternes tjeneste – at piloterne kan tegne kontrakt med forsvaret om rådighedstjeneste med henblik på at vedligeholde kampflypilotstatus.

Aftalerne giver mulighed for, at tidligere kampflypiloter, der ønsker det, kan gennemføre vedligeholdende træningsflyvning i 14 dage hver anden måned.

Rådighedspilotordningen har været iværksat siden efteråret 1986, men hidtil har ingen afgæde piloter ønsket at få ansættelse som rådighedspilot, hvilket formentlig hænger sammen med, at et medlem af Forsvarets Pilotforenings bestyrelse i en artikel i Jyllands-Posten den 26. september 1986 fremsatte en del kritiske bemærkninger til ordningen.

Spm. nr. S 487

Til justitsministeren (27/1 88) af:

Margrete Auken (SF):

»Er ministeren indstillet på at forbyde alle transittransporter med radioaktivt materiale gennem Danmark i henhold til ADR-konventionens artikel 4, pkt. 1, i overensstemmelse med klare danske tilkendegivelser såvel i vedtagelsen om ikke at anvende atomkraft i energiplanlægningen som ved folketingsdagsordenen fra december 1982, der tilsigtede at få Sverige til at standse atomtransporterne i Øresund?«

Begrundelse

Under debatten om atomtransporterne var der uklarhed om, hvorvidt det var muligt for Danmark inden for konventionens rammer at forbyde transit. I henhold til konventionens artikel 4 er der mulighed for helt at forbyde sådanne transittransporter, og det vil være det eneste logiske ud fra dansk politik, at et sådant forbud bliver tilkendegivet.

Svar (15/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

[Justitsministeren]

ADR-konventionen regulerer international transport af farligt gods – herunder radioaktive stoffer – ad vej.

Det følger af konventionens artikel 2, nr. 2, at international transport af farligt gods er tilladt, hvis godset ikke ifølge konventionen er udelukket fra transport, og hvis de betingelser, som konventionen opstiller for transporten, er opfyldt.

Efter ADR-konventionens artikel 4, pkt. 1, bevarer hver kontraherende stat imidlertid sin ret til at forbyde indførsel af farligt gods af andre grunde end hensynet til færdselssikkerheden. Indførsel vil således kun kunne forbydes ud fra andre hensyn end de hensyn, som konventionen tilsigter at varetage, f.eks. hensynet til den offentlige orden, afvikling af trafik og lign.

Jeg kan derfor ikke indføre et generelt forbud mod transittransporter af radioaktivt materiale på danske veje.

Det må i den forbindelse bemærkes, at transport af radioaktive materialer omfatter en række meget forskelligartede tilfælde, herunder transport af ure med selvlysende visere, transport af isotoper til hospitalsbrug, transport af forskellige stoffer til forsknings- og undervisningsbrug m.v. Et absolut forbud mod sådanne transportere ville derfor efter min opfattelse – rent bortset fra at det ville være en tilsidesættelse af Danmarks internationale forpligtelser – have meget u hensigtsmæssige virkninger.

Spm. nr. S 490

Til *justitsministeren* (28/1 88) af:

Carsten Andersen (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvilke begivenheder, hvilke diskussioner og hvilke forhold i Danmark i øvrigt der begrundes overvejelser om ammunition med større slagstyrke til politiets håndvåben?«

Begrundelse

I en række svar til Retsudvalget vedrørende politiets overvejelser om at indføre ammunition med større slagstyrke til politiets håndvåben har justitsministeren oplyst, at politiet løbende overvejer bevæbning, og at politifolk i de fleste lande, som Danmark normalt sammenligner sig med, har fået udleveret våben af større kaliber end de våben, politiet i Danmark

anvender. Justitsministeren henviser til, at »det i Danmark har været diskuteret, om politiet på baggrund af begivenheder såvel i udlandet som her i landet skulle bevæbnes med andre våben.«

Umiddelbart lyder det, som om der sker en almindelig optrapning ud fra deisen, at når andre køber større våben, så må vi også. Diskussionen om større våben til politiet er kun foregået i en snæver kreds og har ikke berørt en bredere befolkningsopinion. Debatten mangler såvel socialpolitiske som kriminalpolitiske synsvinkler. Er det den vej, vi skal gå?

Politifolk skal ikke være ubeskyttede på deres arbejde, og de skal have sådanne midler, at de kan gennemføre deres job, men det er et bredt offentligt ansvar at give denne opbakning. Opbakningen skal være en forståelse for politiets vanskelige arbejdsforhold frem for at opruste politiet. Det skal være det kriminalitetsbekæmpende arbejde, der skal oprustes, og der skal skabes en bred afstandtagen fra vold og overgreb.

Kriminalitetsbekæmpelsen skal ikke alene være politiets sag, men et bredt folkeligt spørgsmål.

Svar (12/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolicechefen har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at han løbende foretager vurderinger såvel vedrørende den personlige bevæbning af den egentlige politistyrke som med hensyn til ammunition til disse våben.

Det normale personlige våben for den egentlige politistyrke har siden 1965 været en pistol, Walther 7,65 mm, hvortil der anvendes en traditionel type ammunition.

I forbindelse med rigspolicechefens løbende vurderinger vedrørende bevæbningen af den egentlige politistyrke og ammunitionstypen foretages en vurdering af blandt andet udviklingen på de arbejdsmæssige områder, hvor polititjenestemænd har været nødsagede til at anvende tjenestevåben.

Rigspolicechefen har i denne forbindelse henvist til lovforslaget om ændring af våbenloven, hvori det bl.a. oplyses, at det i de senere år er blevet stadig mere almindeligt, at især yngre personer bærer våben. Endvidere er antallet af overtrædelser af våbenloven kraftigt stigende, og der var i 1986 4.927 sådanne anmeldelser.

[Justitsministeren]

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lovforslaget om ændring af våbenloven, at i 162 tilfælde i 1986, hvor polititjenestemænd anvendte eller truede med tjenestepistol, var gerningsmanden bevæbnet, i 90 tilfælde med skydevåben og i 40 tilfælde med stikvåben.

På denne baggrund er det efter min opfattelse naturligt, at rigspolitichefen løbende vurderer bevæbningen m.v. af den egentlige politistyrke.

Spm. nr. S 491

Til *justitsministeren* (28/1 88) af:

Carsten Andersen (SF):

»Hvilke lande plejer vi i politisammenhæng normalt at sammenligne os med, og hvilke håndvåben anvender politifolk normalt i disse lande på almindeligt patruljearbejde?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 490.

Svar (12/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at han i forbindelse med den løbende vurdering af den personlige bevæbning af den egentlige politistyrke især foretager sammenligninger vedrørende bevæbningen af politistyrken i vore nabolande Norge, Sverige og Vesttyskland.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at det norske politi er bevæbnet med en Smith & Wesson 38, der i kaliber svarer nogenlunde til en 9 mm. Det svenske politi har hidtil – som Danmarks – anvendt en Walther 7,65 mm, men det er i Sverige besluttet i løbet af 1988 at udskifte dette våben til en 9 mm Sig-Sauerpistol. Rigspolitichefen har endelig oplyst, at man i Vesttyskland anvender forskellige 9 mm pistoler.

Spm. nr. S 492

Til *justitsministeren* (28/1 88) af:

Carsten Andersen (SF):

»Har politiet overvejelser om anskaffelse af andre og større våbenarter og -typer end dem, politiet i dag råder over?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 490.

Svar (12/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Rigspolitichefen har i anledning af det stillede spørgsmål over for Justitsministeriet oplyst, at han ikke har aktuelle overvejelser om anskaffelse af andre og større våbenarter og -typer end dem, politiet i dag råder over.

Rigspolitichefen har i forbindelse med de løbende vurderinger vedrørende ammunition til politiets våben – af de grunde, der er nævnt i besvarelsen af spørgsmål S 490 – ladet foretage undersøgelser med ammunition med større slagstyrke. Rigspolitichefen har herunder ladet foretage undersøgelser vedrørende det såkaldte THV-projektil, der er lettere end det hidtil anvendte, men som har en høj begyndelseshastighed, hvorimod rækkevidden af projektilet er relativt begrænset. Undersøgelserne vedrørende dette såkaldte THV-projektil er imidlertid ikke afsluttet, og der er således ikke truffet beslutning om anvendelse af en ændret type ammunition.

Spm. nr. S 493

Til *sundhedsministeren* (28/1 88) af:

Birthe Hansen (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at en statsinstitution som DSB i S-tog og på jernbanestationer reklamerer for tobak samt i store dagbladsannoncer opfordrer folk til at tage på billigtur på DSB-færgerne Rødby-Puttgarden, hvor man om bord bydes velkommen med en stor snaps til en billig penge?«

Begrundelse

Spørgeren finder, at den holdning, man her lægger for dagen fra en statsinstitutions side, er fuldstændig i strid med Danmarks tilslutning til WHO's »Sundhed for alle i år 2000«.

Spørgeren finder, at man nu må foreholde DSB dets mangel på omtanke og omgående få DSB til at fjerne al reklame for tobak og alkohol, hvad enten den forekommer i S-tog og på jernbanestationer eller i dagblade og lign.

[Birthe Hansen]

Der bruges i sundheds- og sygehusvæsenet utrolig mange penge til forebyggelse og reparation af sygdomme, hvis årsag kan føres tilbage til tobak og spiritusmisbrug.

Svar (17/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Jeg henviser til trafikministerens besvarelse af samme spørgsmål (nr. S 494), hvortil Sundhedsministeriet kan henholde sig.

Spm. nr. S 494

Til trafikministeren (28/1 88) af:

Birthe Hansen (SF):

»Finder ministeren fortsat, at det er rimeligt, at en statsinstitution som DSB i S-tog og på jernbanestationer reklamerer for tobak samt i store dagbladsannoncer opfordrer folk til at tage på billigtur på DSB-færgerne Rødby--Puttgarden, hvor man om bord bydes velkommen med en stor snaps til en billig penge?«

Begrundelse

Spørgeren finder, at den holdning, man her lægger for dagen fra en statsinstitutions side, er fuldstændig i strid med Danmarks tilslutning til WHO's »Sundhed for alle i år 2000«.

Spørgeren finder, at man nu må foreholde DSB dets mangel på omtanke og omgående få DSB til at fjerne al reklame for tobak og alkohol, hvad enten den forekommer i S-tog og på jernbanestationer eller i dagblade og lign.

Der bruges i sundheds- og sygehusvæsenet utrolig mange penge til forebyggelse og reparation af sygdomme, hvis årsag kan føres tilbage til tobak og spiritusmisbrug.

Svar (11/2 88):

Trafikministeren (Nør Christensen):

Reklamer på stationer og i tog samt tilbud på DSB's færger vedrører produkter på markeder, som er præget af en betydelig konkurrence. Helt generelt finder jeg det både rimeligt og fornuftigt, at når DSB befinder sig på konkurrenceprægede markeder, kan DSB også agere på vilkår, der ligner dem, som DSB's konkurrenter i den private sektor har.

Hvad angår de konkrete kritikpunkter, har DSB bortforpagtet driften af såvel reklame-

pladsudlejning som kiosker og restauranter til private virksomheder. Disse private virksomheder kan DSB efter min opfattelse ikke pålægge begrænsninger i markedsføringsmæssig henseende. Dets konkurrenter er særdeles aktive på mange markedsføringsparametre, og DSBs forpagtere bør kunne konkurrere på lige fod.

Retten til reklamepladsudlejning på S-togsstationer og i S-tog tilhører i øvrigt Hovedstadsrådet, og reklameringsbetingelserne dér afgøres derfor af Hovedstadsrådet, ikke af stationen.

Markedsføring af tobak og spiritus er underlagt lovregulering og brancheaftaler. Jeg anser sådanne regler for velbegrundede, også af hensyn til sundhedsmæssige forhold. Men yderligere regulering af markedsføringen må ske ved generelle regler fastsat af lovgivningsmagten og ikke ved, at DSB på egen hånd etablerer særlige regler for markedsføring på sine områder.

Spm. nr. S 497

Til indenrigsministeren (29/1 88) af:

Trøjborg (S):

»Er det i overensstemmelse med ønsket om at bevare øsamfundene at nedsætte tilskuddene pr. elev i henhold til cirkulæret om støtte til småørnes unge under uddannelse?«

Begrundelse

Ifølge mine oplysninger har ministeren sat tilskuddet til småørnes unge under uddannelse ned med 5.000 kr. pr. elev.

Det gør det naturligvis mere vanskeligt for forældre med uddannelsessøgende unge at blive boende på småørne, hvilket let kan føre til fraflytninger og udtynding af de i forvejen tyndt beboede øsamfund.

Efter min opfattelse strider dette direkte mod regeringens erklærede politik på dette område, hvorfor ministerens begrundelse for tilskuds-nedsættelsen og sammenhængen med politikkens over for øsamfundene ønskes belyst.

Svar (11/2 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Ifølge § 22, stk. 4, i lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner ydes der tilskud til kommuner

[Indenrigsministeren]

med henblik på at støtte unge, der under uddannelse efter folkeskolen nødsages til at flytte øer, der er en del af en kommune. Støtten ydes inden for en fast tilskudsramme, der er fastsat på finansloven, og som årligt reguleres med udgangspunkt i udviklingen i prisniveauet. Indtil tilskudsåret 1987 fordeltes støtten ved, at kommunerne kvartalsvis indsendte en opgørelse over udbetalt uddannelsesstøtte, hvorefter Indenrigsministeriet refunderede statens andel – en fordelingsmetode, der alt efter kommunernes udgiftsberegninger resulterede i meget forskellige tilskudsstørrelser til de enkelte kommuner. Såfremt det samlede tilskudsbeløb oversteg den statslige tilskudsramme, blev de enkelte kommuners tilskud reduceret proportionalt med deres andel af det samlede tilskud.

I et forsøg på at gøre ordningen mere ensartet for de berørte kommuner og samtidig tilpasse denne til de generelle principper for fordeling af tilskud efter lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner valgte Indenrigsministeriet fra og med tilskudsåret 1987 at uddele et acontobeløb til hver enkelt kommune beregnet på baggrund af et skøn over antallet af støtteberettigede unge på de små øer. Denne ændring i fordelingsmetoden har betydet, at de enkelte kommuner fra og med 1987 har modtaget et generelt tilskud baseret på et udgiftsbehov (antal støtteberettigede unge fra små øer), hvorefter det er op til kommunen selv at administrere dette beløb.

Det statslige tilskud er ikke blevet reduceret, men der er gennemført en forenkling i administrationen af ordningen, samtidig med at selve tilskudsfordelingen blandt kommunerne er blevet knyttet til et forholdsvis objektivi kriterium (antal støtteberettigede) i stedet for de af kommunen afholdte udgifter. Det statslige tilskud har i årene 1986 og 1987 været henholds-

vis 228.000 kr. og 247.000 kr. og forventes i 1988 at blive ca. 254.000 kr.

Spm. nr. S 503

Til indenrigsministeren (29/1 88) af:

Dorte Bennedsen (S):

»Hvor mange udenlandske statsborgere fra tredjelande findes der i de enkelte kommuner i Danmark, og hvor stor en andel udgør de af den enkelte kommunes samlede indbyggertal?«

Begrundelse

I den løbende offentlige debat om den skæve fordeling af udenlandske statsborgere på kommuner og de større og mindre byrder, der i den anledning hviler på de enkelte kommuner, synes der at være stor uklarhed om, hvor mange udenlandske statsborgere fra tredjelande der findes i de enkelte kommuner. Der synes også at være uklarhed om, hvordan sammenhængen er mellem kommunernes boligstruktur og antal fremmede statsborgere fra tredjelande.

På den baggrund anmodes indenrigsministeren om at foretage en registerundersøgelse, som vil kunne skabe klarhed om den enkelte kommunes forhold og om betydningen af forskelle i boligstruktur.

Svar (9/2 88):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Af vedlagte tabeller fremgår besvarelsen af det stillede spørgsmål.

Af tabellernes kolonne (1) fremgår kommunens folketal. Af kolonne (2) fremgår antallet af udenlandske statsborgere fra tredjelande, dvs. personer med statsborgerskab uden for Norden, EF og Nordamerika. Af kolonne (3) fremgår andelen af udenlandske statsborgere i de enkelte kommuner.

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

København og Frederiksberg

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
101 København	469.706	19.274	4,10
147 Frederiksberg	86.558	1.841	2,13
I alt	556.264	21.115	3,80

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Københavns Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
151 Ballerup	46.121	981	2,13
153 Brøndby	34.881	1.622	4,65
155 Dragør	12.620	37	0,29
157 Gentofte	66.011	452	0,68
159 Gladsaxe	61.430	1.073	1,75
161 Glostrup	19.901	417	2,10
163 Herlev	27.167	587	2,16
165 Albertslund	28.687	1.640	5,72
167 Hvidovre	49.760	1.346	2,70
169 Høje-Tåstrup	43.764	1.905	4,35
171 Ledøje-Smørum	8.878	75	0,84
173 Lyngby-Tårnbæk	49.828	537	1,08
175 Rødovre	36.135	545	1,51
181 Søllerød	31.429	237	0,75
183 Ishøj	20.618	2.160	10,48
185 Tårnby	39.717	437	1,10
187 Vallensbæk	12.055	238	1,97
189 Værløse	17.868	158	0,88
I alt	606.870	14.447	2,38

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Frederiksborg Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
201 Allerød	21.253	204	0,96
205 Birkerød	21.311	246	1,15
207 Farum	16.967	806	4,75
208 Fredensborg-Humlebæk	18.517	134	0,72
209 Frederikssund	16.635	271	1,63
211 Frederiksværk	17.651	827	4,69
213 Græsted-Gilleleje	16.846	112	0,66
215 Helsingø	17.308	117	0,68
217 Helsingør	56.618	1.730	3,06
219 Hillerød	33.628	712	2,12
221 Hundested	8.649	89	1,03
223 Hørsholm	23.410	132	0,56
225 Jægerspris	7.638	15	0,20
227 Karlebo	18.982	845	4,45
229 Skibby	5.760	32	0,56
231 Skævinge	4.952	19	0,38
233 Slangerup	7.704	61	0,79
235 Stenløse	12.712	146	1,15
237 Ølstykke	13.086	100	0,76
I alt	339.627	6.598	1,94

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Roskilde Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
251 Bramsnæs.....	7.658	25	0,33
253 Greve.....	44.607	658	1,48
255 Gundsø.....	11.810	38	0,32
257 Hvalsø.....	6.972	38	0,55
259 Køge.....	36.265	898	2,48
261 Lejre.....	8.423	68	0,81
263 Ramsø.....	8.662	33	0,38
265 Roskilde.....	48.862	804	1,65
267 Skovbo.....	12.908	66	0,51
269 Solrød.....	18.485	139	0,75
271 Vallø.....	8.824	21	0,24
I alt.....	213.476	2.788	1,31

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Vestsjællands Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
301 Bjergsted	7.433	40	0,54
303 Dianalund	7.199	78	1,08
305 Dragsholm	12.472	76	0,61
307 Fuglebjerg	6.273	6	0,10
309 Gørlev	5.724	50	0,87
311 Hashøj	6.263	6	0,10
313 Haslev	13.610	62	0,46
315 Holbæk	30.821	695	2,25
317 Hvidebæk	5.514	30	0,54
319 Høng	7.943	34	0,43
321 Jernløse	5.508	9	0,16
323 Kalundborg	19.381	162	0,84
325 Korsør	20.312	237	1,17
327 Nykøbing-Rørvig	6.884	74	1,07
329 Ringsted	28.559	583	2,04
331 Skælskør	11.031	43	0,39
333 Slagelse	33.935	814	2,40
335 Sorø	14.161	83	0,59
337 Stenlille	4.996	5	0,10
339 Svinninge	6.220	24	0,39
341 Tornved	8.784	42	0,48
343 Trundholm	10.341	135	1,31
345 Tølløse	9.033	24	0,27
I alt	282.397	3.312	1,17

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Storstrøms Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
351 Fakse	11.260	49	0,44
353 Fladså	7.197	42	0,58
355 Holeby	4.559	24	0,53
357 Holmegård	6.526	51	0,78
359 Højreby	4.510	2	0,04
361 Langebæk	5.992	13	0,22
363 Maribo	11.595	38	0,33
365 Møn	11.252	50	0,44
367 Nakskov	16.413	84	0,51
369 Nykøbing Falster	25.065	235	0,94
371 Nysted	5.769	7	0,12
373 Næstved	45.153	627	1,39
375 Nørre-Alslev	9.802	63	0,64
377 Præstø	6.964	43	0,62
379 Ravnsborg	6.659	7	0,11
381 Rudbjerg	3.905	11	0,28
383 Rødby	7.380	68	0,92
385 Rønnede	6.363	13	0,20
387 Saksøbing	9.335	18	0,19
389 Stevns	10.445	24	0,23
391 Stubbekøbing	6.887	12	0,17
393 Suså	8.056	23	0,29
395 Sydfalster	6.775	26	0,38
397 Vordingborg	20.018	155	0,77
I alt	257.880	1.685	0,65

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Bornholms Amt			
Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
401 Allinge-Gudhjem	8.364	17	0,20
403 Hasle	6.721	6	0,09
405 Neksø	9.183	15	0,16
407 Rønne	15.383	9	0,06
409 Åkirkeby	7.067	5	0,07
I alt	46.718	52	0,11

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Fyns Amt			
Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
421 Assens	10.844	21	0,19
423 Bogense	6.193	68	1,10
425 Broby	6.387	6	0,09
427 Egebjerg	8.656	19	0,22
429 Ejby	9.903	7	0,07
431 Fåborg	17.443	96	0,55
433 Glamsbjerg	5.792	16	0,28
435 Gudme	6.062	2	0,03
437 Hårby	4.926	5	0,10
439 Kerteminde	10.168	27	0,27
441 Langeskov	5.949	13	0,22
443 Marstal	3.703	7	0,19
445 Middelfart	18.417	117	0,64
447 Munkebo	5.814	99	1,70
449 Nyborg	18.284	121	0,66
451 Nørre-Åby	5.191	5	0,10
461 Odense	173.331	3.106	1,79
471 Otterup	11.027	12	0,11
473 Ringe	11.111	25	0,23
475 Rudkøbing	6.905	8	0,12
477 Ryslinge	7.031	19	0,27
479 Svendborg	40.394	566	1,40
481 Sydlangeland	4.877	8	0,16
483 Sønder sø	11.128	20	0,18
485 Tommerup	7.284	13	0,18
487 Tranekær	3.921	8	0,20
489 Ullerslev	4.831	5	0,10
491 Vissenbjerg	5.859	4	0,07
493 Ærøskøbing	4.503	2	0,04
495 Ørbæk	6.580	8	0,12
497 Årslev	8.821	14	0,16
499 Årup	5.148	5	0,10
I alt	456.483	4.452	0,98

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Sønderjyllands Amt

Kommunekode og -navn	Folketal	Udenlandske	(2) i pct.
	den 1. januar 1987	statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987	af (1)
	(1)	(2)	(3)
501 Augustenborg	6.559	31	0,47
503 Bov	10.416	24	0,23
505 Bredebro	3.918	12	0,31
507 Broager	6.106	19	0,31
509 Christiansfeld	9.117	80	0,88
511 Gram	5.147	4	0,08
513 Gråsten	6.789	15	0,22
515 Haderslev	30.272	241	0,80
517 Højer	3.039	8	0,26
519 Lundtoft	6.196	36	0,58
521 Løgumkloster	6.989	19	0,27
523 Nordborg	14.873	90	0,61
525 Nørre-Rangstrup	9.974	8	0,08
527 Rødding	10.949	9	0,08
529 Rødekro	10.845	69	0,64
531 Skærbæk	7.754	33	0,43
533 Sundeved	5.330	9	0,17
535 Sydals	6.688	10	0,15
537 Sønderborg	27.661	229	0,83
539 Tinglev	10.359	9	0,09
541 Tønder	12.574	64	0,51
543 Vojens	16.953	64	0,38
545 Åbenrå	21.297	243	1,14
I alt	249.805	1.326	0,53

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Ribe Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
551 Billund	7.363	60	0,81
553 Blåbjerg	6.600	4	0,06
555 Blåvandshuk	3.867	60	1,55
557 Bramming	12.836	41	0,32
559 Brørup	6.122	25	0,41
561 Esbjerg	80.825	1.009	1,25
563 Fanø	3.253	107	3,29
565 Grindsted	17.175	107	0,62
567 Helle	8.309	9	0,11
569 Holsted	6.825	18	0,26
571 Ribe	17.956	74	0,41
573 Varde	18.802	122	0,65
575 Vejen	15.839	104	0,66
577 Ølgod	11.195	42	0,38
I alt	216.967	1.782	0,82

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Vejle Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
601 Brædstrup	8.471	11	0,13
603 Børkop	10.683	21	0,20
605 Egtved	13.983	19	0,14
607 Fredericia.....	45.935	536	1,17
609 Gedved.....	9.615	26	0,27
611 Give	13.522	11	0,08
613 Hedensted	14.153	118	0,83
615 Horsens	54.646	781	1,43
617 Jelling	4.973	5	0,10
619 Juelsminde	14.737	138	0,94
621 Kolding	57.148	325	0,57
623 Lunderskov	4.811	38	0,79
625 Nørre-Snede	7.278	6	0,08
627 Tørring-Uldum	11.494	10	0,09
629 Vamdrup	6.878	69	1,00
631 Vejle	50.492	602	1,19
I alt	328.849	2.716	0,83

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Ringkøbing Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
651 Avlum-Haderup	6.619	6	0,09
653 Brande	8.455	9	0,11
655 Egvad	9.685	49	0,51
657 Herning	56.195	644	1,15
659 Holmsland	5.378	3	0,06
661 Holstebro	37.992	202	0,53
663 Ikast	21.536	523	2,43
665 Lemvig	19.367	141	0,73
667 Ringkøbing	16.948	20	0,12
669 Skjern	12.521	38	0,30
671 Struer	18.869	86	0,46
673 Thyborøn-Harboør	5.229	3	0,06
675 Thyholm	3.918	1	0,03
677 Trehøje	9.189	7	0,08
679 Ulfborg-Vemb	7.333	193	2,63
681 Videbæk	11.916	26	0,22
683 Vinderup	8.207	7	0,09
685 Åskov	6.731	25	0,37
I alt	266.088	1.983	0,75

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelände 1. januar 1987

Århus Amt			
Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelände den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
701 Ebeltoft	12.583	76	0,60
703 Galten	9.703	20	0,21
705 Gjern	7.209	6	0,08
707 Grenå	18.497	89	0,48
709 Hadsten	10.763	22	0,20
711 Hammel	9.961	39	0,39
713 Hinnerup	9.670	19	0,20
715 Hørning	7.360	54	0,73
717 Langå	8.152	6	0,07
719 Mariager	8.128	15	0,18
721 Midt-Djurs	7.498	13	0,17
723 Nørhald	8.711	11	0,13
725 Nørre-Djurs	7.679	21	0,27
727 Odder	18.140	163	0,90
729 Purhus	8.842	9	0,10
731 Randers	61.094	596	0,98
733 Rosenholm	9.249	59	0,64
735 Rougsø	7.987	19	0,24
737 Ry	9.613	13	0,14
739 Rønde	5.934	12	0,20
741 Samsø	4.500	1	0,02
743 Silkeborg	47.890	613	1,28
745 Skanderborg	19.508	206	1,06
747 Sønderhald	8.276	9	0,11
749 Them	6.229	12	0,19
751 Århus	255.932	4.890	1,91
I alt	589.108	6.993	1,19

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Viborg Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
761 Bjerringbro	13.047	37	0,28
763 Fjends	8.087	13	0,16
765 Hanstholm	5.975	26	0,44
767 Hvorslev	6.536	6	0,09
769 Karup	6.641	38	0,57
771 Kjellerup	13.484	24	0,18
773 Morsø	24.098	90	0,37
775 Møldrup	7.350	29	0,39
777 Sallingsund	6.303	7	0,11
779 Skive	26.774	153	0,57
781 Spøttrup	7.918	61	0,77
783 Sundsøre	6.940	13	0,19
785 Sydthy	12.497	58	0,46
787 Thisted	29.848	142	0,48
789 Tjele	8.208	41	0,50
791 Viborg	39.453	285	0,72
793 Ålestrup	7.601	15	0,20
I alt	230.760	1.038	0,45

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Nordjyllands Amt

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
801 Arden	8.052	8	0,10
803 Brovst	8.565	35	0,41
805 Brønderslev	20.262	140	0,69
807 Dronninglund	15.262	10	0,07
809 Farsø	8.020	2	0,02
811 Fjerritslev	8.308	21	0,25
813 Frederikshavn	35.524	279	0,79
815 Hadsund	10.489	39	0,37
817 Hals	10.556	34	0,32
819 Hirtshals	14.546	12	0,08
821 Hjørring	34.467	301	0,87
823 Hobro	13.954	108	0,77
825 Læsø	2.576	2	0,08
827 Løgstør	10.804	56	0,52
829 Løkken-Vrå	8.897	16	0,18
831 Nibe	7.396	41	0,55
833 Nørager	5.520	16	0,29
835 Pandrup	10.383	31	0,30
837 Sejflod	8.804	9	0,10
839 Sindal	9.595	12	0,13
841 Skagen	13.919	13	0,09
843 Skørping	9.464	33	0,35
845 Støvring	11.804	23	0,19
847 Sæby	17.916	26	0,15
849 Åbybro	10.970	13	0,12
851 Ålborg	154.853	1.316	0,85
861 Års	12.475	69	0,55
I alt	483.381	2.665	0,55

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Kommuner i hovedstadsområdet

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
København og Frederiksberg	556.264	21.115	3,80
Københavns Amt	606.870	14.447	2,38
Frederiksborg Amt	339.627	6.598	1,94
Roskilde Amt	213.476	2.788	1,31
I alt	1.716.237	44.948	2,62

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Primærkommuner ekskl. København og Frederiksberg

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
Københavns Amt	606.870	14.447	2,38
Frederiksborg Amt	339.627	6.598	1,94
Roskilde Amt	213.476	2.788	1,31
Vestsjællands Amt	282.397	3.312	1,17
Storstrøms Amt	257.880	1.685	0,65
Bornholms Amt	46.718	52	0,11
Fyns Amt	456.483	4.452	0,98
Sønderjyllands Amt	249.805	1.326	0,53
Ribe Amt	216.967	1.782	0,82
Vejle Amt	328.849	2.716	0,83
Ringkøbing Amt	266.088	1.983	0,75
Århus Amt	589.108	6.993	1,19
Viborg Amt	230.760	1.038	0,45
Nordjyllands Amt	483.381	2.665	0,55
I alt	4.568.409	51.837	1,13

[Indenrigsministeren]

Tabel vedr. fremmede statsborgere fra tredjelande 1. januar 1987

Primærkommuner i hele landet

Kommunekode og -navn	Folketal den 1. januar 1987 (1)	Udenlandske statsborgere fra tredjelande den 1. januar 1987 (2)	(2) i pct. af (1) (3)
København og Frederiksberg	556.264	21.115	3,80
Københavns Amt	606.870	14.447	2,38
Frederiksborg Amt	339.627	6.598	1,94
Roskilde Amt	213.476	2.788	1,31
Vestsjællands Amt	282.397	3.312	1,17
Storstrøms Amt	257.880	1.685	0,65
Bornholms Amt	46.718	52	0,11
Fyns Amt	456.483	4.452	0,98
Sønderjyllands Amt	249.805	1.326	0,53
Ribe Amt	216.967	1.782	0,82
Vejle Amt	328.849	2.716	0,83
Ringkøbing Amt	266.088	1.983	0,75
Århus Amt	589.108	6.993	1,19
Viborg Amt	230.760	1.038	0,45
Nordjyllands Amt	483.381	2.665	0,55
I alt	5.124.673	72.952	1,42

Spm. nr. S 520

Til sundhedsministeren (1/2 88) af:

Tommy Dinesen (SF):

»Hvordan tolker ministeren Sundhedsstyrelsens retningslinjer vedrørende alternative jordemoderledede fødeafsnit på sygehusene?«

Begrundelse

Det ønskes f.eks. oplyst, om fødsler fortsat kan foregå på Nykøbing Sjællands Sygehus eller andre firdelte sygehuse efter de nævnte retningslinjer.

Svar (11/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

I anledning af spørgsmålet har Sundhedsstyrelsen oplyst:

»I »Retningslinier for svangerskabshygiejne og fødselshjælp«, Sundhedsstyrelsen, marts 1985, side 14, hedder det om de såkaldte ABC-afsnit:

»I fødeklínikafsnit (ABC-afsnit: Alternative Birthing Care) forestås fødslen også af en jordemoder, og der vil normalt ikke være læge til stede. Funktionen i afsnittet kan beskrives som »hjemmefødsel på specialafdeling.«

Afsnittet bør være placeret i samme bygning som specialafdelingen, bedst i dens umiddelbare nærhed, men man søger at undgå institutionspræget derved, at lokalerne indrettes på en måde, der i størst mulig udstrækning efterligner hjemlige forhold. I tilfælde af komplikationer kan den fødende umiddelbart flyttes til specialafdeling.«

I samme kilde, bilag 4, »Indenrigsministeriets vejledende retningslinier for tilrettelæggelsen af de forebyggende helbredsundersøgelser i anledning af svangerskab og af fødselshjælpen«, side 38-39, hedder det desuden:

[Sundhedsministeren]

»Indenrigsministeriet kan yderligere anbefale, at der i tilknytning til specialafdelinger, hvor det er muligt, gøres forsøg med oprettelse af alternative jordemoderledeede fødeafsnit. Formålet er at tilbyde fødsel under mere »hjemlige« forhold, men med samtidig opretholdelse af meget høj sikkerhed, idet specialafdelingens ekspertise, apparatur m.v. i givet fald straks vil kunne bringes i anvendelse.«

Som det fremgår af de to citater, er alternative jordemoderledeede fødeafsnit knyttet sammen med eksistensen af en obstetrisk specialafdeling.

Nykøbing Sjællands Sygehus, der er et blandet medicinsk-kirurgisk sygehus, har ikke en specialafdeling, og et ABC-afsnit kan derfor ikke tænkes oprettet dér.«

Jeg kan henholde mig til Sundhedsstyrelsens udtalelse.

Spm. nr. S 521

Til *sundhedsministeren* (1/2 88) af:

Karen Højte Jensen (KF):

»Hvilke overvejelser gør ministeren sig i anledning af oplysningerne i Berlingske Tidende vedrørende jordemødres angst for at blive udsendt til hjemmefødsler på Christiania?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i Berlingske Tidende den 27. januar 1988 føler flere jordemødre, at forholdene på Christiania er blevet så urolige, at de i stigende grad løber en risiko for at lide overløst, når de bliver udsendt til hjemmefødsler på Christiania. Det fremgår endvidere af artiklen, at jordemødre kan tvinges til at tage arbejde et andet sted, såfremt de ikke vil påtage sig at bistå ved hjemmefødsler i Christiania.

Dette forhold forekommer at være helt ude af trit med de almindelige bestræbelser på at sikre, at personalegrupper kan udføre deres arbejde under så betryggende forhold som muligt.

Svar (10/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Ifølge loven om svangerskabshygiejne og fødselshjælp varetages fødselshjælpsbetjeningen af de enkelte amtskommuner samt Københavns og Frederiksberg Kommuner.

Fødselshjælpsbetjening, herunder bistand ved hjemmefødsler, skal naturligvis tilrettelægges på en sådan måde, at de ansatte kan udføre deres arbejde under tilstrækkelig personlig sikkerhed og tryghed. Den konkrete tilrettelæggelse af jordemoderbistand ved hjemmefødsler i Christiania har jeg ikke grundlag for at udtale mig om.

Københavns Kommune, som har ansvaret for jordemoderbetjeningen i Christiania, har imidlertid oplyst, at den pågældende sag ikke længere giver anledning til problemer. Jeg finder derfor ikke grund til at foretage mig yderligere.

Spm. nr. S 528

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (1/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren overveje, om der bør stilles for statslig støtte til såkaldt frie skoleformer, hvis der ikke er tilsvarende frie muligheder for ansættelse på grund af kvalifikationer som underviser, men stilles krav om bestemt politisk tilhørsforhold?«

Svar (10/2 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Det kan ikke undre, at debatten i relation til sagen om AOF i Løkken-Vrå har vakt stor bekymring inden for de frie skolers kreds, hvor man netop frygter angreb som det, spørgeren nu lægger op til.

Ikke mindst har repræsentanter for de kristne friskoler været bekymrede over denne debat, idet man frygter, at der kunne blive lagt op til indgreb, således at også de kristne friskoler blev forhindret i at anlægge holdningsmæssige kriterier.

Uanset hvad jeg måtte mene om den adfærd, der har været udvist af AOF i Løkken-Vrå, er mit svar på det her stillede spørgsmål ganske klart, hvad jeg også tilkendegav i folketings salen i mit svar på det af spørgeren stillede spørgsmål nr. S 425:

Jeg har absolut ingen tanker om at ændre den skolefriheds- og folkeoplysningstradition, vi nu har haft i over hundrede år, og jeg kunne ikke drømme om at bureaukratisere den frie skolesektor.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Der må være ret til at kræve, at lærerne er kvalificerede, men vi skal i øvrigt ikke på nogen måde have statsligt indseende med, om læreren udvælges efter det ene eller det andet eller måske slet intet holdningsmæssigt kriterium.

Spm. nr. S 529

Til *justitsministeren* (1/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren undersøge, om de oplysninger, der i Norge har ført til pakistanske asylsøgers hjemsendelse, også er gældende for pakistanske asylsøgere i Danmark?«

Begrundelse

Der henvises til artikel i B.T. den 30. januar, side 15.

Svar (11/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Direktoratet for Udlændinge har over for Justitsministeriet oplyst, at der i 1987 alene indrejste 10 pakistanske asylansøgere.

Sager vedrørende pakistanske asylansøgere undergår den samme konkrete, individuelle bedømmelse som andre asylsager. I det omfang den enkelte sag måtte give anledning til det, retter direktoratet henvendelse til Udenrigsministeriet med henblik på en nærmere undersøgelse, herunder undersøgelse af rigtigheden af de oplysninger, som ansøgeren har afgivet om sine forhold i hjemlandet.

Direktoratet har endvidere oplyst, at man på baggrund af det ovennævnte beskedne antal asylansøgere ikke ser sig i stand til at vurdere, om de norske myndigheders erfaringer, hvorefter der i disse sager i særlig grad skulle være afgivet falske oplysninger, gælder tilsvarende for pakistaneres asylansøgninger her i landet. Der foregår imidlertid mellem de nordiske landes udlændingemyndigheder løbende udveksling af generelle oplysninger og erfaringer vedrørende behandlingen af asylansøgninger, og direktoratet vil herunder kunne nyde godt også af de generelle oplysninger, som de norske myndigheder måtte have indhentet under den rejse til Pakistan, der henvises til i spørgsmålets begrundelse.

Spm. nr. S 532

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (2/2 88) af:

Merethe Due Jensen (KRF):

»Finder ministeren på baggrund af AIDS-debatten anledning til at ændre seksualundervisningen i folkeskolen, herunder at indføre familiekundskabsfaget i 4.-10. klasse, hvor seksualundervisningen bliver en del af faget?«

Begrundelse

Det er fremgået af dagspressen, at en undersøgelse i Århus Amt påviste, at elevernes kendskab til AIDS var yderst begrænset.

Ligeledes fremgår det af en artikel i Berlingske Tidende den 1. februar 1988, at Sundheds- og Seksualundervisningsudvalget under Undervisningsministeriet vil fremkomme med forslag om ændret læseplan, hvori en mere åben og kontant oplysning om sex og AIDS vil indgå.

Svar (12/2 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

I december 1986 blev der nedsat et læseplansudvalg, der har til opgave at revidere de eksisterende læseplaner og undervisningsvejledninger om sundheds- og seksualoplysning i folkeskolen. Udvalgsarbejdet forventes afsluttet ultimo 1988, således at det udarbejdede materiale kan anvendes i folkeskolen fra skoleåret 1989-90. Det vejledende materiale vil komme til at indeholde oplysninger om bl.a. AIDS til brug for lærernes undervisning i dette emne.

Der vil ikke blive tale om at indføre faget familiekundskab, men en stor del af de emner, der med rette kunne henføres til dette fag, vil blive behandlet i vejledningsmaterialet om sundheds- og seksualoplysning.

På baggrund af bl.a. Indenrigsministeriets redegørelse vedrørende intensivering af oplysningsindsatsen om AIDS blev der i september 1987 nedsat en arbejdsgruppe, der har fået til opgave at udarbejde vejledningsmateriale om AIDS til brug for lærere i såvel folkeskolen som ungdomsskolen, erhvervsuddannelserne og gymnasiet. Materialet vil vederlagsfrit blive udsendt til de berørte institutioner primo april 1988, således at det kan anvendes i undervisningen fra skoleåret 1988-89.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Ministeriet har gennem udarbejdelsen af vejledningsmateriale mulighed for at påvirke indholdet i folkeskolens undervisning, men har som følge af strukturen for folkeskolen ingen mulighed for at fastlægge undervisningens helt konkrete indhold. Denne opgave er overladt til de lokale skolemyndigheder.

Spm. nr. S 535

Til *landbrugsministeren* (3/2 88) af:

Behnke (FP):

»Hvad agter ministeren at gøre for at stoppe den ulovlige import af snitblomster fra Holland?«

Begrundelse

Som opfølgning på spørgsmål nr. S 406 kan jeg meddele ministeren følgende forhold:

Gartnere i Århusområdet har i januar måned jævnlig kontrolleret forsendelser af snitblomster. Resultatet er, at ingen af disse mange forsendelser var lovlige. GASA i Århus oplyser i deres informationsbrev for januar 1988, at der i 1987 var et fald i noteringen af egne snitblomster på 1,1 mio. kr., mens der var en stigning i noteringen af andre (herunder ikke mindst hollandske) på 8,7 mio. kr.

Problemet er, at der ifølge en ti år gammel aftale i EF skal foregå kontrol af varer i de enkelte lande. I Danmark sørger Statens Plantetilsyn for, at der ikke er sygdom eller skadedyr i varerne. Men det sikres ikke, at snitblomster opfylder kravene til kvalitet, pakning og mærkning. Således skal en dansk snitgartner oplyse leverandørnummer, salgssted, oprindelsesland, type blomst, længde og kvalitet. Disse mange krav bliver overhovedet ikke opfyldt af de hollandske leverandører.

Alle ovenstående oplysninger har spørgeren fra danske erhvervsgartnere. De føler sig særdeles dårligt behandlet, ikke fordi de er bange for konkurrence, men fordi de finder det urimeligt, at Holland har fri adgang til at sælge snitblomster i Danmark, vel at mærke blomster, som ikke stilles over for de samme strenge pakningskrav som de danske gartneres produkter. Gartnerne mener således ikke, de danske myndigheder lever op til deres forpligtelser til at udøve den nødvendige importkontrol.

Spørgeren håber, at ministeren vil give et mere tilfredsstillende svar på spørgsmålet, når

ovenstående oplysninger indgår i ministerens svar.

Svar (12/2 88):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Som allerede anført i min besvarelse af spørgsmål nr. S 406 er snitblomster – uanset oprindelse – underlagt kvalitetsnormer, som i engrosledet kontrolleres af Statens Plantetilsyn, fortrinsvis ved stikprøvekontrol.

De gældende kvalitetsnormer for afskårne blomster er anført i bilag 1 til Rådets forordning (EØF) nr. 316/68 af 12. marts 1968 om fastsættelse af kvalitetsnormer for friske afskårne blomster og frisk løvværk.

Bestemmelserne vedrørende mærkning findes i bilagets afsnit VII, og af disse fremgår:

Obligatorisk skal varen være *ledsaget* af oplysninger om: navn og adresse eller forretningsmærke på afsender eller pakker; produktets art angivet ved slægt, art, sort eller blomsterfarve samt i givet fald blanding; kvalitetsklasse samt antal eller nettovægt.

Ud over disse oplysninger tillader mærkningsbestemmelserne, at følgende kan anføres: produktets oprindelse, størrelsesbetegnelse samt et officielt kontrolstempel.

I overensstemmelse hermed kræver Statens Plantetilsyn ved kontrol af såvel udenlandske som danske blomster, som er engroseballerede, at der på emballagen er anført en identifikation, som kan være navn og adresse, forretningsmærke eller eventuelt et leverandørnummer samt kvalitetsklasse.

For så vidt angår de øvrige obligatoriske oplysninger accepterer Statens Plantetilsyn, at disse ledsager varen i form af faktura, følgesedel el. lign.

Det er således ikke obligatorisk, at en dansk producent skal oplyse om f.eks. salgssted, oprindelsesland og længde.

Såfremt han gør det, kan det skyldes krav, som frivilligt er aftalt mellem producenten og hans afsætningsorganisation som et led i den særlige afsætnings- eller kvalitetspolitik, man tilstræber.

Overholdelse af de officielle krav kontrolleres som anført af Statens Plantetilsyn. Anmeldelse af mulige overtrædelser kan ligeledes indgives til Statens Plantetilsyn, som herefter behandler sagen.

[Landbrugsministeren]

Tilsynet har oplyst, at der kun foreligger yderst få rapporter om overtrædelse af normen for blomstør, og der er ikke i de senere år idømt bøder for overtrædelse af normerne.

Som følge af det ovenfor anførte finder jeg ikke, at der for øjeblikket er behov for særskilte initiativer.

Spm. nr. S 536

Til *sundhedsministeren* (3/2 88) af:

Behnke (FP):

»Betalder læger for anvendelse af sygehusenes udstyr, når de bruger udstyret til behandling af private patienter?«

Begrundelse

Som det fremgår af en annonce i Kolding Folkeblad den 30. januar 1988, annoncerer lægen ligefrem med tilbud om scanning af patienterne. Da det må formodes, at lægen ikke har indkøbt det meget kostbare udstyr til sin egen praksis, har spørgeren mistanke om, at lægen således anvender udstyret på offentlige sygehuse.

I den forbindelse ønsker spørgeren fastslået, hvorvidt lægerne afregner for denne anvendelse, hvilket omfang dette privatpraksisarbejde har på vore sygehuse, samt endelig ministerens vurdering af, hvilken betydning for sygehusenes ventelister den private brug af udstyret har.

Svar (11/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Rammerne for sygehusoverlægernes ret til at drive privat speciallægepraksis og i forbindelse hermed at holde konsultation på sygehuset er fastlagt i aftalen om de tjenestemandsansatte overlægers ansættelsesvilkår m.v. på amtskommunale sygehuse (overlægeaftalen). I henhold til rammerne i denne aftale har overlægerne ret til at holde konsultation på vedkommende sygehus 3 gange om ugen, normalt efter kl. 15 og med en modtagelsestid på højst 1 time pr. gang.

For brug af sygehusets apparatur og instrumenter m.m. skal der betales en afgift, hvis størrelse fastsættes ved forhandling mellem amtsrådet og overlægen. Det er således overladt til det enkelte amtsråd at udfylde rammerne i overlægeaftalen for så vidt angår vilkårene for den private praksisvirksomhed m.m. på sygehuse.

Amtsrådsforeningen er ikke i besiddelse af oplysninger om omfanget af overlægers private praksisvirksomhed på de amtskommunale sygehuse eller om denne virksomheds indflydelse på sygehusenes ventelister.

Det tilføjes, at Rigshospitalets overlæger ikke har adgang til at udøve privat praksis fra lokaler på Rigshospitalet.

Spm. nr. S 537

Til *sundhedsministeren* (3/2 88) af:

Agerschou (SF):

»Er det efter ministerens opfattelse acceptabelt, at ventetid på en samtale med en læge resulterer i en tvangsindlæggelse?«

Begrundelse

Ifølge en artikel i dagbladet Vestkysten den 25. januar 1988 har ventetid på en samtale med en læge resulteret i en tvangsindlæggelse. I det konkrete tilfælde måtte den pågældende vente flere uger på en samtale med en læge på et psykiatrisk hospital. Den lange ventetid resulterede i, at den pågældende til sidst måtte tvangsindlægges på et helt andet hospital.

Ministeren er formodentlig enig i, at ventetid af det omfang ikke er særlig hensigtsmæssig i forbindelse med akutte psykiske problemer, og at det både er uanstændigt over for den, det går ud over, og spild af ressourcer.

Der er tale om et eksempel fra Ribe Amt, men meget tyder på, at det også forekommer andre steder.

Svar (11/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Det er naturligvis ikke acceptabelt, hvis patienter må vente så længe på samtale med en læge, at sygdommen forværres og resulterer i en tvangsindlæggelse.

Til det konkrete eksempel har Ribe Amtsråd oplyst, at sagen er blevet undersøgt, og at der forventes en afgørelse i sagen på Sygehusudvalgets møde den 16. februar 1988.

Jeg har i øvrigt ikke kendskab til, at der skulle have været lignende tilfælde andre steder.

Spm. nr. S 538

Til *kultur- og kommunikationsministeren* (3/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om postvæsenet har trukket frimærket udsendt til andelssvineslagteriernes jubilæum tilbage på noget postkontor, og i bekræftende fald hvorfor?«

Begrundelse

Omtalte frimærke kan tilsyneladende ikke købes på århusianske postkontorer, har et mindre, privat rundspørge vist.

Svar (11/2 88):

Kultur- og kommunikationsministeren (H.P. Clausen):

Det pågældende frimærke er et særfrimærke med værdien 3,80 kr., som P&T udgav den 18. juni 1987 i anledning af De danske Andelssvineslagteriers 100-års-jubilæum.

P&T har i forbindelse med udgivelsen af dette frimærke fulgt den sædvanlige procedure for udgivelse af særfrimærker. Restbeholdningen af frimærket blev den 30. juli 1987 udsendt til postkontorerne, hvilket meddeltes i P&T's publikation Officielle Meddelelser den 12. august 1987. Når restbeholdningen af et særfrimærke er udsendt til postkontorerne, forhandles det her, indtil det enkelte postkontor har solgt beholdningen af det pågældende frimærke.

Postens Frimærkecenter i København samt filateliekspeditionerne i Århus og Odense vil sædvanligvis have frimærket til salg i yderligere 3-5 år efter, at det er udsolgt på postkontorerne.

P&T har således ikke trukket frimærket udgivet i anledning af De danske Andelssvineslagteriers 100-års-jubilæum tilbage.

Spm. nr. S 539

Til **kultur- og kommunikationsministeren (3/2 88)** af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren forsøge at opnå politisk tilslutning til, at opførelsen og ibrugtagningen af TV 2-masterne udskydes, indtil det er afklaret, hvor mange hundrede tusinde danske husstande der får ødelagt muligheden for at benytte deres nuværende antenner til modtagelse af udenlandsk tv, når TV 2 starter udsendelserne?«

Begrundelse

Det er ganske enkelt kun at betegne som groft chikaneri og magtmisbrug, når ca. 1 million danske husstande nu får ødelagt deres muligheder for at se udenlandsk tv på grund af etableringen af de kraftige TV 2-sendere. I et såkaldt demokratisk samfund er den slags metoder selvfølgelig totalt uacceptable, uanset om formålet er at tvinge en større tilslutning til hybridnettet igennem eller der er andre motiver.

Jeg må derfor anmode om, at ministeren forsøger at opnå politisk flertal for hurtigst muligt at få stoppet disse tåbeligheder.

Svar (11/2 88):

Kultur- og kommunikationsministeren (H.P. Clausen):

Folketingets ændringer af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed har gennem de seneste par år gjort det muligt at øge udbudet af danske tv-programmer med både TV 2 og lokal-tv. Dette er en udvikling, der støttes af regeringen, og det er ikke hensigten at udskyde opførelsen og ibrugtagningen af TV 2's landsdækkende UHF-sendernet.

I store dele af landet har man gennem mange år ved brug af forholdsvis simple antennearrangementer kunnet modtage vore nabolandes tv-programmer i en rimelig kvalitet. Dette har kunnet lade sig gøre, fordi vore nabolande anvender UHF-kanalerne, der hidtil kun i begrænset omfang har været benyttet i Danmark.

Når UHF-kanalerne i løbet af 1988 tages i brug i større omfang her i landet, vil en del seere få vanskeligheder med at se udenlandske tv-programmer i samme kvalitet som hidtil på deres nuværende antenneanlæg. Det er ikke muligt at sige noget om, hvor mange seere der vil blive berørt heraf. Det er dog opfattelsen, at antallet vil være langt lavere end de tal, der har været fremme i medierne.

Rådet til seerne er at vente med at foretage ændringer i antenneanlæg, indtil de danske UHF-sendere er kommet i drift, idet man først herefter vil kunne konstatere kvaliteten af antenneanlægget. For fortsat at kunne modtage svage tv-signaler fra udlandet må de ramte antenneanlæg ændres. Råd og vejledning herom vil kunne fås ved fagmanden i antennebranchen.

[Kultur- og kommunikationsministeren]

Det skal understreges, at de nye TV 2-sendere har samme styrke som de UHF-sendere, der anvendes i udlandet. Situationen i Danmark vil derfor fra nu af komme til at svare til situationen i f.eks. grænseområdet mellem Belgien, Holland og Vesttyskland, hvor man gennem en årrække har haft nabolandsmodtagning med hensigtsmæssige antenneanlæg tilpasset efter forholdene.

Spm. nr. S 540

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (3/2 88) af:

Erling Christensen (S):

»Vil ministeren, når udvalgsindstillingen om Den Kongelige Veterinær- og Landbohøjskoles fremtidige fysiske rammer og placering foreligger, medtage henvendelserne fra borgmester Verner Dalskov, Odense, og rektor ved Odense Universitet, Carl Th. Pedersen, i sin vurdering, og vil ministeren tilstille spørgeren udvalgets rapport, når den foreligger?«

Svar (10/2 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Ja til begge dele.

Spm. nr. S 541

Til *industriministeren* (4/2 88) af:

Helge Sander (V):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes de offentlige midler, der ofres på turismens fremme i Danmark, fordeles på København, Øerne og Jylland?«

Begrundelse

Det er min opfattelse, at af de midler, som Danmarks Turistråd anvender til fremme af turismen i Danmark, er det et overordentlig stort beløb, som ensidigt bruges i kampagner, der fremstiller Danmark som værende identisk med København. Staden København er indiskutabelt landets største turistaktiv, men det vil være urimeligt at overse de turistattraktioner, der findes i det vestlige Danmark.

Spørgeren blev yderligere betænkelig under et besøg hos Danmarks Turistråd i New York, hvor en film, der skulle præsentere Danmark

for amerikanerne, skønsomt for over 90 pct.s vedkommende drejede sig om København.

Svar (12/2 88):

Industriministeren (Nils Wilhjelm):

De offentlige midler, der af Danmarks Turistråd anvendes på at fremme turismen til Danmark, kan ikke opdeles geografisk på København, Øerne og Jylland.

Danmarks Turistråd markedsfører hele Danmark på de udenlandske markeder med afgørende vægt på den geografiske spredning. Dette er i overensstemmelse med Turistrådets overordnede mål, efter hvilke markedsføringen skal ske under behørig hensyntagen til sæsonmæssig, geografisk og nationalitetsmæssig spredning.

Prioriteringen af markedsføringen er imidlertid forskellig på de enkelte markeder.

På de oversøiske markeder (USA og Japan) udgør København et væsentligt element i markedsføringen, da denne sker på skandinavisk basis. Der arbejdes dog målbevidst på at få oversøiske turister ud i provinsen og ikke kun til København. Til sammenligning kan det nævnes, at Jylland udgør et væsentligt element i markedsføringen på det tyske marked.

Den film, der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, er en film om København med titlen: »Copenhagen – It's a People«. Den er produceret af Danmarks Turistråd og Københavns Turistforening og er sponsoreret af danske erhvervsvirksomheder.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at Danmarks Turistråd netop nu i forbindelse med gennemførelsen af de udvalgte markedsføringskampagner i USA og Storbritannien under det turistpolitiske handlingsprogram har produceret en Danmarksfilm, som giver et bredt og nuanceret billede af hele ferielandet Danmark.

Spm. nr. S 543

Til *sundhedsministeren* (4/2 88) af:

Leif Hermann (SF):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt stoffet contalgin er indiceret at medbringe ved vagtlægekørsel i forbindelse med behandling af akutte tilstande?«

[Løf Hermann]

Begrundelse

Vagtlægevirksomhed er udelukkende knyttet til behandling af akutte tilstande. Ifølge lægemiddelfortegnelsen er stoffet *contalgin* et langsomt virkende morfinpræparat til behandling af kroniske smertetilstande.

I forbindelse med akutte smerteanfald kan der imidlertid anvendes andre stærkere virkende analgetika, hvis virkning er tilstrækkelig til akut behandling. Dette understreges af det forhold, at Sygesikringen ikke dækker udgifterne til brug af *contalgin* ved vagtlægevirksomhed. Videre kan *contalgin*patienter ved vagtlægens mellemkomst altid ved henvendelse til det vagthavende apotek få stoffet udleveret.

Svar (11/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Sundhedsministeriet har forelagt spørgsmålet for Sundhedsstyrelsen, der har oplyst, »at det pågældende lægemiddel, som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, er et langsomt virkende morfinpræparat, der hovedsagelig benyttes i behandlingen af kroniske smertetilstande. Det vil derfor efter Sundhedsstyrelsens vurdering ikke i almindelighed være indiceret at medbringe *contalgin* ved vagtlægekørsel, og det er heller ikke Sundhedsstyrelsens vurdering, at dette finder sted. Det skal bemærkes, at den konkrete sag, der formentlig har foranlediget ovennævnte spørgsmål, ikke vedrørte en vagtlæge, der havde medbragt *contalgin* ved lægevagtskørsel, men at en praktiserende læge i sin bil »havde glemt« en pakning med *contalgin*, som var blevet tilbageleveret til ham af en patient med henblik på destruktion.«

Sundhedsministeriet kan henholde sig til Sundhedsstyrelsens udtalelse.

Spm. nr. S 547

Til **arbejdsministeren** (5/2 88) af:

Preben Møller Hansen (FK):

»Kan ministeren forklare, hvorfor arbejdsløse ikke må bruge deres tid til at arbejde i græsrodsbevægelser som f.eks. i redaktionen på en lokalradio?«

Begrundelse

Spørgeren er naturligvis bekendt med, at en

arbejdsløs godt må medvirke til fremstilling af en enkelt udsendelse, men spørgsmålet går på det daglige redaktionsarbejde, som meget ofte udføres af frivillige og helt uden løn eller honorar.

Den arbejdsløse vil naturligvis være til rådighed for arbejdsmarkedet.

Svar (15/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Spørgsmål om lediges muligheder for udfoldelse dukker op med jævne mellemrum og stilles nu af formanden for et fagforbund og en arbejdsløshedskasse.

Jeg skal derfor undlade at redegøre for de gældende regler om rådighed og om arbejdes og indtægters betydning for dagpengene, men skal blot slå fast, at et ledigt medlem naturligvis ikke kan være beskæftiget med egentligt arbejde og samtidig modtage dagpenge.

Det er vigtigt, at antallet af arbejdspladser ikke begrænses ved, at ledige udfører opgaver, som ellers ville blive udbudt som egentligt lønnet arbejde, og som derfor kunne give et ledigt medlem en lønindtægt i stedet for dagpenge.

I stedet for at fokusere på, hvad ledige ikke må beskæftige sig med, synes jeg, man skal interessere sig for de mange muligheder, der er for aktiviteter uden konsekvenser for dagpengene.

Jeg vil derfor henlede opmærksomheden på, at der på regeringens initiativ er blevet væsentligt forbedrede muligheder for, at ledige dagpengemodtagere kan deltage i undervisning. Ledige medlemmer kan således bevare dagpengene ved deltagelse i *alle former for dagundervisning*, der ikke er godkendt som støtteberettiget efter lov om Statens Uddannelsesstøtte. Den ledige har med disse regler f.eks. i vidt omfang mulighed for at deltage i erhvervsrettet undervisning og i alle efteruddannelseskurser og har en næsten ubegrænset adgang til hf-enkeltfagskurser.

Jeg mener, at denne adgang til aktivitet ved at deltage i undervisning er meget vigtig og er med til at forbedre medlemmets muligheder for på ny at få beskæftigelse.

De ledige har også mange muligheder for at være aktive i græsrodsbevægelser, blot må der som sagt ikke være tale om beskæftigelse, der kan udbydes som egentligt arbejde, da antallet af egentlige arbejdspladser med fuld løn herved

[Arbejdsministeren]

begrænses, hvilket spørgeren vel næppe er interesseret i.

Spm. nr. S 550

Til *forsvarsministeren* (5/2 88) af:

Annette Just (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der foreligger analyser i forbindelse med kvindekorpsets reorganisering?«

Begrundelse

Hvis der ikke foreligger en sådan undersøgelse, vil det være interessant at få oplyst, om en sådan undersøgelse kan foretages af Forsvarets Center for Lederskab (FCL).

Det må have en væsentlig betydning for vedtagelsen af hjemmeværnets seksårsplan 1988-93, at det frivillige personel i kvindekorpset bliver fastholdt og motiveret i samarbejde med det øvrige hjemmeværn.

Svar (12/2 88):

Forsvarsministeren (Collet):

Siden Folketingets vedtagelse af lov nr. 231 af 26. maj 1982 om hjemmeværnet har der i Hjemmeværnskommandoen været foretaget undersøgelser og drøftelser med henblik på at opstille modeller for hjemmeværnets fremtidige organisation og belyse fordele og ulemper ved disse.

På baggrund af dette udsendte Hjemmeværnskommandoen i juni 1986 »Hjemmeværnets Foreløbige Perspektivplan 1986-2000«, som var et debatoplæg om hjemmeværnets fremtidige organisation, udrustning, uddannelse, forvaltning og folkelige virke. I perspektivplanen forudsattes det, at der skulle gennemføres fuld ligestilling mellem kvinder og mænd gældende for såvel de fastansatte som de frivillige medlemmer af hjemmeværnet, ligesom der opstilledes konkrete organisations- og udviklingsmodeller for hjemmeværnet frem mod år 2000.

Perspektivplanen blev sendt til hjemmeværnsgrenenes inspektører, regioner og distrikter med pålæg om at drøfte dens indhold, hensigter og muligheder med det frivillige personel. Resultatet af denne høringsproces, som involverede mere end 750 myndigheder og enheder, tilgik hjemmeværnsledelsen ultimo 1986.

Tilbagemeldingerne gav generelt udtryk for det ønskelige i snarest muligt at få gennemført fuld ligestilling i hjemmeværnet.

På baggrund af ovennævnte proces har hjemmeværnsledelsen derefter udarbejdet en plan benævnt »Hjemmeværnskommandoens 6-års-plan 1988-1993« for hjemmeværnets fremtidige organisation m.v. 6-års-planen er udarbejdet, så den i størst mulig udstrækning tilgodeser de frivillige medlemmers ønsker og hjemmeværnet fortsat kan leve op til samfundets krav.

Til trods for, at ligestilling mellem kvinder og mænd er et af de væsentligste elementer i 6-årsplanen, har hjemmeværnsledelsen foreslået, at der oprettes et tjenestestedskvindekorps, som i første omgang alene kan optage kvinder som medlemmer. Det er opfattelsen, at den mulighed, der således vil være for kvinder til at vælge enten medlemskab af hær-, marine- eller flyverhjemmeværnet på lige vilkår med mandlige medlemmer eller medlemskab af tjenestestedskvindekorpsen, som er forbeholdt kvinder, vil tilgodesø ønsket om at fastholde og motivere kvinderne i hjemmeværnet.

Hjemmeværnsledelsen har ikke fundet det hverken hensigtsmæssigt eller rimeligt at lade den ovenfor beskrevne beslutningsproces, som er gennemført på demokratisk vis, vurdere af for eksempel Forsvarets Center for Lederskab.

Spm. nr. S 551

Til *sundhedsministeren* (5/2 88) af:

Behnke (FP):

»Har ministeren overvejet at ændre på overenskomsten mellem praktiserende læger og Sundhedsstyrelsen, således at lægerne kan få kompensation for den nye arbejdsmarkedsafgift på 2,5 pct.?«

Begrundelse

Situationen for landets 700 praktiserende sølølæger er den, at de ikke tidligere har betalt arbejdsmarkedsbidrag, eftersom de ingen ansatte har haft. En praktiserende læge fra Langåområdet har regnet ud, at det vil koste ham og hans medhjælpende hustru en ekstra udgift på 15.000 kr. om året, når det nye 2,5 pct.'s arbejdsmarkedsbidrag skal betales.

Modsat smeden, købmanden og snedkeren kan lægen ikke blot lade sorteper gå videre i

[Behnke]

form af forhøjede salgspriser. Lægernes indtægter er bestemt gennem faste aftaler med staten. Der bliver således tale om et rent nettotab på de 15.000 kr.

Derfor vil spørgeren gerne vide, om det var med i regeringens overvejelser, da det nye arbejdsmarkedsbidrag blev indført, at de praktiserende læger bliver ramt så hårdt.

Og som spørgsmålet er formuleret, vil spørgeren gerne vide, om det overvejes at give adgang til forhøjelse af de praktiserende lægers afregningstakster med Sundhedsstyrelsen, således at det nye 2,5 pct.'s arbejdsmarkedsbidrag ikke medfører urimelige nettotab for de praktiserende læger.

Svar (11/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

De alment praktiserende lægers honorarer m.v. fastsættes i henhold til lov om offentlig sygesikring i overenskomst mellem Sygesikrings Forhandlingsudvalg (SFU) og Praktiserende Lægers Organisations (PLO). Tilsvarende indgår SFU på det offentlige vegne overenskomster med andre organisationer om speciallægehjælp, tandlægehjælp m.v.

Fastlæggelsen af de økonomiske vilkår for bl.a. almen lægepraksis er således et anliggende, der skal forhandles mellem SFU og PLO.

Det skal i øvrigt bemærkes, at spørgsmålet om virkningen for almen lægepraksis af indførelsen af den i spørgsmålet nævnte arbejdsmarkedsafgift blev oplyst for Folketinget forud for vedtagelsen af lovgivningen herom. De dengang foreliggende oplysninger gav imidlertid ikke Folketinget anledning til at undtage almen praksis eller andre områder, hvor den offentlige sygesikring har overenskomst, fra lovens virkninger.

Spm. nr. S 552

Til *skatteministeren* (5/2 88) af:

Behnke (FP):

»Var det hensigten med det nye arbejdsmarkedsbidrag på 2,5 pct., at det kommer til at koste en praktiserende sololæge 15.000 kr. om året?«

Begrundelse

Situationen for landets 700 praktiserende so-

lølæger er den, at de ikke tidligere har betalt arbejdsmarkedsbidrag, eftersom de ingen ansatte har haft. En praktiserende læge fra Langåområdet har udregnet, at det vil koste ham og hans medhjælpende hustru en ekstra udgift på 15.000 kr. om året, når det nye 2,5 pct.'s arbejdsmarkedsbidrag skal betales.

Modsat smeden, købmanden og snedkeren kan lægen ikke blot lade sorteper gå videre i form af forhøjede salgspriser. Lægernes indtægter er bestemt gennem faste aftaler med staten. Der bliver således tale om et rent nettotab på 15.000 kr.

Derfor vil spørgeren gerne vide, om det var med i regeringens overvejelser, da det nye arbejdsmarkedsbidrag blev indført, at enkeltgrupper kan blive ramt så hårdt.

Ministeren bedes også oplyse, hvorvidt der er overvejelser i regeringen om at lempe afgiften for praktiserende læger og andre grupper, der rammes særlig hårdt af afgiften.

Svar (16/2 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Formålet med omlægningen af arbejdsgiverafgifterne, herunder indførelsen af et nyt arbejdsmarkedsbidrag, er at styrke danske virksomheders konkurrenceevne.

Det nye arbejdsmarkedsbidrag baserer sig på virksomhedernes momsgrundlag eller et lignende grundlag. Herved stilles al erhvervsudøvelse i princippet bidragsmæssigt ens.

Omlægningen medfører således, at alle virksomhedstyper – med eller uden ansatte – skal betale bidrag, og der er ikke planer om lempelser i arbejdsmarkedsbidragsloven for praktiserende læger og andre grupper.

Jeg skal dog gøre opmærksom på, at der i loven er regler om et fradrag i bidraget på op til 3.000 kr. årligt for personligt ejede virksomheder med et bidragsgrundlag på mellem 0 og 500.000 kr., der har mindre end to fuldtidsbeskæftigede ansatte.

Spm. nr. S 553

Til *arbejdsministeren* (5/2 88) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvilke konsekvenser agter ministeren at tage af den i pressen citerede udtalelse fra Arbejdstilsynets direktør om, at der ikke er ressourcer til en målrettet kampagne, selv om Ar-

[Birgitte Husmark]

bejdsmiljøinstituttets undersøgelse af overholdelsen af grænseværdierne for organiske opløsningsmidler har vist overskridelser i en fjerdedel af tilfældene?»

Begrundelse

Der henvises til artikel i Frederiksborg Amts Avis den 30. januar 1988.

Svar (15/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Arbejdsmiljøinstituttet har i 1985 gennemført en kortlægning af organiske opløsningsmidlers anvendelse og forekomsten af dampe.

Rapporten viser bl.a., at produktbudet er stort – muligheden for at vælge mellem flere produkter til samme formål er til stede. Herudover viser rapporten, at processer, der forurener meget i visse virksomheder, forurener lidt i andre, hvilket antyder, at det med passende valg af procesparametre er muligt at bringe arbejdsprocesserne under kontrol.

Rapporten er et prioriteringsgrundlag i det forebyggende arbejde og kan anvendes af virksomheder og deres sikkerhedsorganisationer, men også af Bedriftssundhedstjenesten og branchesikkerhedsrådene.

Arbejde med opløsningsmidler er allerede i dag omfattet af et betydeligt regelapparat, f.eks. bekendtgørelse om malearbejde, bekendtgørelse om stoffer og materialer, hvor sidstnævnte bl.a. indeholder krav om anmeldelse, brugsanvisninger og substitution. Hertil kommer en ny bekendtgørelse om materialer med indhold af flygtige stoffer (opløsningsmidler), som snart vil træde i kraft. Endelig er opløsningsmidler optaget på Arbejdstilsynets grænseværdiliste.

Arbejdstilsynet er i færd med at udvide de substitutionsfremmende kodenummersystemer fra området vedrørende malearbejde til andre områder.

Arbejdsmiljøinstituttet gennemfører forskningsprojekter vedrørende substitution konkret inden for serigrafområdet, men også gennem udvikling af et helt nyt edb-baseret substitutionssystem (Subfac). Tilsynskredsene har i årene 1983–86 gennemført forskellige landsdækkende kampagner om stoffer og materialer i arbejdsmiljøet med hovedvægt på opløsningsmidler.

Endelig er der etableret informationssystemer, der står til rådighed for virksomheder, bedriftssundhedstjenester m.v., således at de enten telefonisk kan rette henvendelse til Arbejdstilsynets kemiservice eller kan søge oplysninger i den netop åbnede database Kemi-Info.

Som det fremgår, er der allerede anvendt betydelige ressourcer både på regel-, informations- og indsatsiden over for organiske opløsningsmidler, som er et blandt mange højt prioriterede arbejdsmiljøproblemer i Danmark.

Det er på denne baggrund – som også meddelt i Arbejdstilsynets Nyhedsbrev af 27. januar 1988 – derfor næppe forsvarligt at sætte yderligere ressourcekrævende initiativer som f.eks. målrettede kampagner i gang på dette område, idet ressourcerne i de kommende år skal anvendes til forebyggelsesaktiviteter på andre centrale områder såsom arbejdsbetingskræft, allergi og reproduktionsskader.

Den konkrete indsats på området må nu først og fremmest gennemføres af virksomhederne selv. Det skal ske i et tæt samarbejde mellem ledelsen og de ansatte som led i det interne sikkerheds- og sundhedsarbejde med bistand fra Bedriftssundhedstjenesten og branchesikkerhedsrådene.

Arbejdstilsynets rolle skal være igangsættende på de områder (brancher, arbejdsprocesser), hvor Arbejdsmiljøinstituttets opløsningsmiddelkort viser, at de største problemer er:

- Lædervare- og fodtøjsindustrien.
- Den grafiske industri.
- Glasfiberfremstilling og lign. (kemisk industri).
- Jern- og metalindustrien.
- Service- og reparationsvirksomhed (autoværksteder m.v.).

Konkret vil Arbejdstilsynet rette skriftlig henvendelse til samtlige virksomheder inden for disse brancher. I henvendelsen får virksomhederne en orientering om Arbejdsmiljøinstituttets undersøgelse og specielt om de stoffer og arbejdsprocesser, som ifølge kortlægningen er de mest centrale inden for branchen. Virksomhederne opfordres til at vurdere deres arbejdsmiljøforhold på disse områder og til at søge eventuelle problemer løst.

Spm. nr. S 554

Til forsvarsministeren (5/2 88) af:

Jimmy Stahr (S):

»Er det i overensstemmelse med regeringens politik at opkræve 60.000 kr. om året hos iværksætterne af idræt for asylansøgere for leje af en sal – der i øvrigt ikke kan udlejes – til idrætsaktiviteter i en nedlagt militærforlægning?«

Begrundelse

Det fremgår af den skriftlige beretning fra DIF's formand, Kaj Holm, at Forsvarsministeriet opkræver 190 kr. pr. time for brug af gymnastiksal i Sandholmlejren.

De eneste udgifter forbundet med benyttelsen udgøres af opvarmning og belysning, hvorimod deltagerne selv sørger for rengøring og slet ikke benytter bedefaciliteter. Det virker dobbeltmoralisk, at regeringen opfordrer til iværksættelse af forsøg for asylansøgere og flygtninge, samtidig med at ministeriet beregner sig en fortjeneste på mindst 40.000 kr. om året.

Svar (18/2 88):

Forsvarsministeren (Collet):

Jeg kan i den konkrete sag oplyse, at der i juni 1987 er indgået en aftale mellem forsvaret og Dansk Idræts-Forbund, Frederiksborg Amtskreds, om brug af gymnastiksal og idrætsanlæg i Sandholmlejren.

Aftalen er udarbejdet i overensstemmelse med principperne i loven om fritidsundervisning. Der er i overensstemmelse hermed alene krævet betaling for driftsomkostningerne.

Disse omkostninger, som omfatter tilsyn, renholdelse, el, vand og varme, er opgjort til 190 kr. i timen.

Der er således ikke tale om, at forsvaret betragter sig nogen som helst fortjeneste i forbindelse med udlejningen.

Det er min opfattelse, at civil udnyttelse af forsvarets faciliteter i hvert enkelt tilfælde må betinges af, at de hermed forbundne udgifter er forsvaret uvedkommende.

Da det imidlertid har vist sig, at gymnastiksalens bedefaciliteter ikke udnyttes af asylansøgere, har jeg på dette grundlag bedt Forsvarskommandoen og Forsvarets Bygningstjeneste om at nedsætte betalingen i overensstemmelse hermed.

Spm. nr. S 555

Til *undervisnings- og forskningsministeren* (5/2 88) af:

Glistrup (FP):

»Hvor store er de offentlige udgifter til udenlandske statsborgeres deltagelse i danske højskolearrangementer?«

Begrundelse

Spørgsmålets baggrund er oplysninger i pjecen »Det danske uddannelsessystem« udsendt af Dansk Flygtningehjælp »specielt for flygtninge«.

Heri står på side 61–62:

»I de senere år har også en del flygtninge været på et højskoleophold. Økonomi under højskoleophold: Der gives statstilskud og som regel også kommunalt tilskud. Tilskuddets størrelse er afhængig af elevens egen indtægt.«

Umiddelbart forud tales om højskoleophold på 4, 6 eller 8 måneder.

Når man erindrer sig de meget rigelige tilskudsregler, der gælder både for Flygtningehjælpen og for højskolerne, kan man ikke undgå at gysse over, hvor mange skatteydermidler der ødsles væk på noget så formålsløst som at sende personer, som kun er her i landet for en kortere bemærkning, til noget, der forudsætter en så stærk indleven i det danske samfund som at deltage i højskolekurser.

Der ønskes den praktisk videst mulige specifikation af, hvordan det omspurgte beløb fremkom, og hvordan det har udviklet sig år for år gennem f.eks. 1980'erne.

I det omfang ministeren ikke forholdsvis let kan fremskaffe de eksakte tal, vil det være tilfredsstillende med et kvalificeret skøn over udgiftsniveauet, og hvordan dette har udviklet sig.

Svar (12/2 88):

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Af begrundelsen fremgår, at spørgsmålet vedrører elevstøtte til flygtninge, der har deltaget i et kursus på en folkehøjskole.

Undervisnings- og Forskningsministeriet har ikke nøjagtige oplysninger om, hvor mange flygtninge der i de seneste år har været på et højskoleophold, og hvor meget der er ydet i statslig elevstøtte til flygtninge.

[Undervisnings- og forskningsministeren]

Ministeriet skønner, at antallet af flygtninge og udbetalt støtte har været følgende:

	<i>Antal</i>	<i>Støtte</i>
1980-85	under 25 års- elever pr. år	ca. 0,4 mio. kr. årlig
1985-86	ca. 100 års- elever pr. år	ca. 1,5 mio. kr. årlig
1987	ca. 150 års- elever	ca. 2,3 mio. kr.

(Årselevtallet er summen af elever i de enkelte kursusuger divideret med 40).

Der forventes ikke et stigende antal flygtninge på højskolerne.

Ministeriet har ikke kendskab til, hvor meget der er ydet i kommunal støtte til flygtninge. Det er frivilligt for kommunerne at yde tilskud.

Spm. nr. S 556

Til *arbejdsministeren* (5/2 88) af:

Kaj Poulsen (S):

»Hvad agter ministeren at foretage over for de tilsyneladende ulovlige forhold i Sømændenes a-kasse?«

Begrundelse

Ifølge Det fri Aktuelt den 5. februar 1988 har Sømændenes a-kasse ulovligt og formentlig kriminelt påtvunget dagpengemodtagere at indbetale et beløb til en fond, som er a-kassen og dens medlemmer uvedkommende.

De ulovlige forhold har ifølge Det fri Aktuelt stået på i 7 år. På den baggrund må det være muligt at kræve disse beløb tilbagebetalt til statskassen og efterfølgende udbetalt til de rette dagpengemodtagere.

Svar (15/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Indledningsvis bemærkes, at mit svar på spørgsmål nr. S 483 af 27. januar 1988 om opkrævning af ekstragebyr fra arbejdsløse medlemmer af Maritim Arbejdsløshedskasse byggede på oplysninger, som Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen havde indhentet fra Sømændenes afdeling af Maritim Arbejdsløshedskasse.

På baggrund af en avisartikel i Det fri Aktuelt den 5. februar 1988 har direktoratet straks anmodet Sømændenes afdeling af Maritim Arbejdsløshedskasse om en skriftlig redegørelse.

Direktoratet har oplyst, at Sømændenes afdeling nu har fremsendt en foreløbig redegørelse. Denne redegørelse har imidlertid bevirket, at direktoratet har stillet en række supplerende spørgsmål til arbejdsløshedskassen.

Jeg kan ikke tage stilling til sagen, før der foreligger en fyldestgørende redegørelse fra arbejdsløshedskassen.

Spm. nr. S 557

Til *arbejdsministeren* (5/2 88) af:

Kaj Poulsen (S):

»Vil de ulovlige og formentlig kriminelle forhold i Sømændenes a-kasse få betydning for a-kassens statsanerkendelse?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 556.

Svar (15/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg kan, jf. min besvarelse af spørgsmål nr. S 556, ikke tage endelig stilling til sagen, før der foreligger en tilfredsstillende redegørelse fra arbejdsløshedskassen.

Hvad angår eventuelle sanktioner, kan jeg oplyse, at der i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovens § 38 er forskellige muligheder for sanktioner over for arbejdsløshedskasserne, herunder kan jeg som arbejdsminister bestemme, at statsanerkendelsen skal bortfalde.

Der skal dog foreligge særdeles grove forhold, før der kan skrides til en inddragelse af statsanerkendelsen.

Spm. nr. S 558

Til *energiministeren* (8/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om Hovedstadsregionens Naturgas I/S kan gøres økonomisk ansvarlig, når HNG på grund af urigtige eller manglende oplysninger i forbindelse med et boligselskabs konvertering til naturgas påfører dette selskabs lejere uforudsete millionudgifter?«

[Pia Kjærsgaard]

Begrundelse

Af nogle artikler i Ballerup Bladet den 3. januar 1988 fremgår det, at der i et boligselskab i Ballerup skal udføres reparationer af utætte gasrør til en pris af 3 mio. kr. HNG har undladt at informere om, at sådanne utætheder kunne opstå, og boligselskabet har derfor konverteret til naturgas i den tro, at det var mere rentabelt end at overgå til brug af elektriske komfurer.

Konverteringen har allerede kostet boligselskabet 600.000 kr., og på grund af manglende oplysninger fra HNG føler man sig nu taget ved næsen, som det fremgår af artiklen.

Spørgeren har adskillige gange i de sidste år – uden at det tilsyneladende har haft nogen effekt på HNG – stillet spørgsmål til de skiftende energiministre og gjort opmærksom på, at HNG's salgsmetoder og informationsniveau var uacceptable, og at HNG's arrogante behandling af naturgaskunderne i høj grad var kritisabel. Det er derfor principielt nu at få det økonomiske ansvar placeret, da der uden tvivl vil opstå mange tilsvarende sager i de kommende år.

*Svar (17/2 88):***Energiministeren (Svend Erik Hovmand):**

Det rejste spørgsmål drejer sig om nogle utætte fællesledninger i AAB's ejendomme i Ballerup.

AAB's ejendomme i Ballerup blev i 1984 konverteret fra bygas til naturgas. Hovedstadsregionens Naturgas I/S (HNG) godkendte ved konverteringen de pågældende installationer. HNG's godkendelse var baseret på procedurer og acceptkriterier godkendt af den ansvarlige myndighed på området, Danmarks Gasmateriel Prøvning.

HNG har i efteråret 1987 ved et rutinemæssigt eftersyn konstateret utætte gasledninger og apparater i nogle af AAB's ejendomme i Ballerup.

Da det ifølge gasreglementet er ejeren (og brugeren) af en gasinstallation, der er ansvarlig for dennes tilstand og vedligeholdelse, har HNG pålagt ejeren, AAB, omgående at lade de konstaterede fejl og mangler afhjælpe af en autoriseret gasmester.

Det bemærkes, at grænsen mellem HNG's og den gasforbrugende ejendoms installation går ved måleren – hvis der er fællesmåler – som ejes

af HNG. Hvis der ikke er fællesmåler, går grænsen ved afspærringsshanen ved gasindføringen til ejendommen. De nævnte grænser angiver ifølge HNG's almindelige betingelser for levering af naturgas placeringen af det juridiske og økonomiske ansvar for den pågældende installation.

Spørgsmålet om ansvaret for de utætte gasinstallationer i de berørte ejendomme har i længere tid været gjort til genstand for drøftelser mellem AAB og HNG, ligesom HNG's bestyrelse og Ballerups borgmester, Ove Dalsgaard, har været inddraget i sagen.

HNG har over for mig oplyst, at selskabet under de nævnte drøftelser som et forhandlingsresultat har tilbudt AAB at lækkeundersøge fællesledningerne i jorden efter måleren ved boligkomplekserne på Baltorpevej. AAB skulle herefter reparere disse, hvorefter HNG er indstillet på at overtage driften samt vedligeholdelsen af nævnte fællesledninger. Samtidig har HNG tilbudt at lave nye indføringer til hver enkelt af de berørte boligblokke, idet det blandt andet er her, der er konstateret utætheder.

Det er mit håb, at de nævnte drøftelser vil føre til et for alle parter acceptabelt resultat.

Spm. nr. S 561Til *skatteministeren* (8/2 88) af:**Pia Kjærsgaard (FP):**

»Hvor mange procent af det samlede skattetryk udgør de beløb, staten får ind via gebyrer, afgifter, stempel og lignende?«

*Svar (17/2 88):***Skatteministeren (Fogh Rasmussen):**

Ifølge den seneste opgørelse fra Danmarks Statistik vedrørende 1986 udgjorde de samlede skatter og afgifter 336,4 mia. kr. og bruttonationalproduktet 667,7 mia. kr.

De samlede skatter og afgifter udgjorde således 50,4 pct. af bruttonationalproduktet.

Gebyrer, afgifter, stempel m.v., der indgår i hovedgrupperne 2, 6 og 7 i vedlagte oversigt*), udgør i alt ca. 122,2 mia. kr. svarende til 18,3 pct. af bruttonationalproduktet.

*) Ikke optrykt her.

Spm. nr. S 562Til *sundhedsministeren* (8/2 88) af:

Rosing (S):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der oprettes en permanent dyrlægestilling i de grønlandske hundedistrikter, dvs. fra Sisimiut og nordover samt Østgrønland?«

Begrundelse

På baggrund af den aktuelle hundesygeepidemi og tidligere tilfælde af rabies blandt slædehundene i de nordgrønlandske fangerdistrikter har ønsket om etablering af en fast dyrlægestilling gentagne gange været rejst fra de lokale myndigheders side.

Den nuværende situation aktualiserer en stillingtagen hos de ansvarlige myndigheder. Det kan oplyses, at antallet af slædehundene i Grønland løseligt anslået er 30.000.

Ud over den ledende dyrlæge, som er placeret i Nuuk, er der en dyrlæge placeret i Qaqortoq i Sydgrønland.

Svar (15/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Spørgsmålet om en styrkelse af den veterinærhygiejniske indsats, som sundhedsvæsenet i Grønland udøver, ved at udvide det personale, der specielt varetager denne opgave – det drejer sig foreløbigt alene om de to dyrlæger i Grønland, der begge henhører under landslægeembedet – har igennem nogen tid været under nærmere overvejelse. Det er senest blevet behandlet på et møde i Oversundhedskommissionen i Grønland den 8. januar 1988, og Oversundhedskommissionens indstilling vedrørende spørgsmålet vil nu blive nærmere overvejet i Sundhedsministeriet.

Jeg må imidlertid understrege, at baggrunden for disse overvejelser ikke er den nyligt opståede hundesygeepidemi i Nordgrønland. Sundhedsvæsenet i Grønland har på det veterinære område udelukkende til opgave at varetage forebyggelse og bekæmpelse af dyresygdomme, der kan indebære en risiko med hensyn til menneskers helbred – for hundenes vedkommende sygdommen hundegalskab (rabies) – og derudover er dyrlægernes primære opgave at bistå med løsningen af de under Oversundhedskommissionen og de lokale kommunale sundhedskommissioner hørende opgaver med levnedsmiddelhygiejnen og vandforsyningen.

En eventuel ansættelse af en tredje dyrlæge i Grønland vil dog muligvis kunne tænkes gennemført på et lignende grundlag som det, der er gældende for den dyrlæge under landslægeembedet, som er placeret i Julianehåb. For denne dyrlæge gælder der den ordning, at en del af udgifterne til hans aflønning afholdes af Grønlands hjemmestyre, for at han ud over de opgaver, han varetager i statsligt regi, tillige skal bistå fåreholdererhvervet med løsning af problemer vedrørende fårene i Sydgrønland. En anden udvej for en styrkelse af den veterinære service i Grønland vil kunne være den, at Grønlands hjemmestyre selv sørger for at antage dyrlægebistand til at varetage dette område.

Jeg har til hensigt at anmode rigsombudsmanden, som er formand for Oversundhedskommissionen, om at tage problemet op til nærmere drøftelse med Grønlands hjemmestyre.

Spm. nr. S 563

Til *sundhedsministeren* (8/2 88) af:

Rosing (S):

»Vil ministeren gøre rede for årsagen til det grønlandske landslægeembedes langsomhed i forbindelse med hundesygeepidemien i Avanersuup Kommune (Thule) og samtidig oplyse, om der forefindes en beredskabsplan i tilfælde af sådanne katastrofelignende udbrud af brugsdyrsygdomme, jf. situationen i Grønlands nordligste kommune i disse dage?«

Begrundelse

Hundesygeepidemien i Avanersuup Kommune har hidtil forårsaget omkring 300 slædehundes død, hvilket har medført en katastrofal situation for en lang række fangerfamilier, som er afhængige af deres hundespand til livets opretholdelse.

Efter meddelelsen om udbruddet af hundesygen og de første dødsfald som følge heraf har det – ud over den store indsats, som distriktslægen i kommunen ydede – primært været de grønlandske myndigheder, som har handlet aktivt dels for at forhindre sygdommens udbredelse, dels for at sikre de ramte fangerfamiliers daglige fornødenheder.

Landslægeembedets ledende dyrlæge har som en af sine funktioner at yde veterinærrådgivning over hele Grønland. Denne funktion

[Rosing]

har imidlertid efter det oplyste ikke været anvendt i tilstrækkelig grad i den foreliggende aktuelle situation.

Landslægeembedet har været tilbageholdende med at give adgang til vaccination af distriktets hunde, og der har i Avanersuup Kommune og hos de grønlandske myndigheder generelt været udtrykt undren over passiviteten hos de ansvarlige myndigheder.

Svar (15/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Jeg har indhentet en redegørelse fra landslægeembedet i Grønland, som oplyser, at sagens forløb har været følgende:

Fra kommunens og distriktslægens side blev der omkring uge 2 og 3 indberettet til landslægeembedet om en række dødsfald blandt slædehundene, særlig i to af distriktets bygder. Der var i første omgang mistanke om en sygdom fremkaldt af parvovirus. Dyrslægen tilrådede, at der straks blev indsendt én eller flere døde hunde til undersøgelse på Statens Veterinære Serumlaboratorium med henblik på fastlæggelse af en sikker diagnose. Først da kunne man træffe aftale om egentlige bekæmpelsesforanstaltninger.

Dyrslægen rettede flere gange henvendelse til Statens Veterinære Serumlaboratorium for at høre, om diagnosen var fastlagt, men der syntes at have været forsinkelser ved transporten af de nedsendte hunde. Dyrslægen oplyser i øvrigt, at de meddelte symptomer først i slutningen af uge 4 tydeligt pegede i retning af sygdommen hundesyge.

Den 21. januar 1988 afsendtes der atter to døde hunde fra Thule, og allerede den 26. januar meddelte Statens Veterinære Serumlaboratorium, at man havde diagnostiseret hundesyge som dødsårsagen. Rigsombudet og landslægeembedet underrettede herefter straks Grønlands hjemmestyre, Landsstyreområdet for Fiskeri og Industri, og en omfattende vaccination i hele Thuledistriktet blev planlagt.

Vaccinen ankom til Thule torsdag den 28. januar 1988, og vaccinationen blev gennemført ved Thule Kommune, som i de seneste to år har haft erfaring med hundevaccinationer i forbindelse med rabiesforebyggelsen. Desuden deltog distriktslægen aktivt i arbejdet.

Det kan i øvrigt bemærkes, at sundhedsvæsenet i forbindelse med den efterfølgende vacci-

nationskampagne i Upernaviks bygder har stillet sundhedsvæsenets bygdehelikopter til rådighed til opgaven.

En dyrlæge fra landslægeembedet har deltaget i landsstyrets netop afsluttede besøgsrejse i Thule Kommune.

Landslægeembedet oplyser endvidere, at der ikke foreligger nogen beredskabsplan med henblik på hundesygeepizootier. Denne sygdom har i de sidste 20 år ikke været konstateret i Grønland. Heller ikke for andre dyresygdomme, som kun angriber dyr, foreligger der nogen beredskabsplan. Derimod har hundegalskab (rabies) gennem mange år været endemisk i Grønland, især blandt ræve. Hundegalskab kan overføres fra dyr til mennesker, og der foreligger derfor et beredskab mod denne sygdom i form af tvungen rabiesvaccination af alle hunde siden midten af 1960'erne. En lignende vaccinationsordning findes derimod ikke for de hundesygdomme, der ikke overføres til mennesker.

Som det fremgår af landslægeembedets redegørelse, er der fra sundhedsvæsenets side ydet megen rådgivning og bistand i forbindelse med udbruddet af hundesyge, og jeg finder ikke, at man med rette har kunnet forvente en større indsats. Sundhedsvæsenet varetager principielt kun forebyggelse af dyresygdomme, der udgør en trussel mod menneskers helbred, dvs. hundegalskab. De to dyrlæger, der er placeret ved landslægeembedet, har primært til opgave at tage sig af de hygiejniske forhold i Grønland, men da der ikke i øvrigt findes dyrlæger, som kan tage sig af dyresygdomme, varetager de statsansatte dyrlæger en rådgivende funktion, når der opstår udbredte smitsomme sygdomme blandt de dyr, der er nødvendige for erhvervsudøvelsen.

Spm. nr. S 564

Til *sundhedsministeren* (9/2 88) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til at indføre dispensationsadgang for læger, således at patienter, der ikke ønsker blodtransfusioner ved operative indgreb – af skræk for AIDS eller af religiøse grunde – kan få dette ønske respekteret, uden at læger risikerer ubehageligheder herfor i forhold til gældende love?«

[LIII Gyldenklæde]

Begrundelse

Det er almindeligt kendt, at f.eks. Jehovas Vidner ikke ønsker at modtage blod; dette begrundes de i deres tro. Det er utrolig svært at få dette respekteret, fordi lægen er underkastet love og bestemmelser, der pålægger lægen at give blod om nødvendigt. Det betyder, at lægen overtræder love og bestemmelser, hvis han/hun respekterer en patients ønske om fritagelse for at modtage blod. Dette medfører, at patienter med dette ønske ikke kan blive opereret i Danmark, men må skaffe penge til operation i f.eks. England, hvor ønsket om fritagelse for blodtransfusion kan opfyldes ved en underskrift af patienten. Dette indebærer så igen, at kun de, der kan skaffe pengene, kan behandles.

Hele AIDS-problemet trænger sig nu også på i denne sammenhæng. Såfremt en patient er bange for at modtage blod af skræk for AIDS, så kan vedkommende ikke blive opereret, fordi der ikke findes en dispensationsmulighed for læger, der vil imødekomme dette ønske, såfremt han/hun skønner, at operationen bedst foretages ved hjælp af blodtransfusion.

Svar (17/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Efter dansk ret forudsætter sygebehandling som hovedregel, at patienten direkte eller indirekte samtykker i den givne behandling.

Dette princip er baseret på straffelovens bestemmelse om individets selvbestemmelsesret, der er indeholdt i straffelovens § 260 om ulovlig tvang.

Heroverfor står imidlertid bestemmelsen i straffelovens § 253 om pligten til at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare.

Denne hjælpepligt kan f.eks. tænkes at påhvile en læge, der skønner, at kun en operation med foretagelse af blodtransfusion kan redde den pågældende patient fra en livstruende situation.

Mange operationer kan udføres med positivt resultat uden blodtransfusion. En læge vil her, hvis det ønskes af patienten og efter en nøje vurdering af det enkelte tilfælde i samråd med patienten, være berettiget til at medvirke ved en sådan operation.

Hvis der imidlertid mod forventning under operationen opstår en livstruende situation med behov for blodtransfusion, må lægen efter

Sundhedsministeriets opfattelse være både berettiget og forpligtet til at yde blodtransfusion. Patienten vil i disse tilfælde normalt være uden bevidsthed og kan derfor ikke inddrages i en stillingtagen til den opståede situation.

Det bemærkes, at spørgsmålet, om der i det enkelte tilfælde vil foreligge en overtrædelse af straffelovens bestemmelser, henhører under domstolene.

Det kan i øvrigt oplyses, at spørgsmålet om de strafferetlige konsekvenser af patientens samtykke med hensyn til behandling indgår som et væsentligt element i det arbejde, som for tiden gennemføres af den under Justitsministeriet nedsatte arbejdsgruppe om lægers og patienters retsstilling i forbindelse med behandling af patienter, som ikke ønsker udsigtsløs livsforlængende behandling.

Jeg mener derfor, at man bør afvente dette udvalgsarbejde, før der tages stilling til spørgsmålet om en eventuel særlig dispensationsbestemmelse for læger på dette område.

Spm. nr. S 566

Til *energiministeren* (9/2 88) af:

Riishøj (SF):

»Ager ministeren at gribe ind i sagen vedrørende Tvillingparkens Varmecentral i betragtning af, at Smørumnedre Fjernvarmeværk, Tvillingparkens Varmecentral, Ledøje-Smørum Kommune og Hovedstadsrådet nu forgæves i snart et år har forsøgt at forhandle sig til rette med Hovedstadsregionens Naturgas I/S?«

Begrundelse

Energiministeriet nævner bl.a. i sin skrivelse af 28. januar 1988, side 7, første afsnit, at man er indstillet på at medvirke til, at områdejusteringer eventuelt kan foretages efter forhandling med de berørte parter. Smørumnedre Fjernvarmeværk, Tvillingparkens Varmecentral, Ledøje-Smørum Kommune og Hovedstadsrådet har forgæves forsøgt at forhandle sig til rette med HNG. HNG vil endda anke sagen, så der går yderligere knap et år, før der sker en afklaring. HNG har endda allerede på nuværende tidspunkt afsat dobbelt så meget naturgas i kommunen, som kommunen er forpligtet til at aftage. Der arbejdes udelukkende på at få et rentabelt kraftvarmeværk.

Svar (17/2 88):

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Energistyrelsen og har modtaget følgende udtalelse, hvortil jeg kan henholde mig:

»Isefjordværket har foreslået at opføre og drive et decentralt naturgasfyret kraftvarmeværk i Smørumnedre.

For at udvide varmeunderlaget for det centrale kraftvarmeværk har der endvidere været ønsket om at ændre den gældende områdeafgrænsning for naturgasforsyning i den kommunale varmeplan.

Uanset det udestående spørgsmål om områdeafgrænsningens endelige fastlæggelse er der imidlertid enighed om at etablere et decentralt naturgasfyret kraftvarmeværk, som af tidsmæssige årsager vil blive behandlet af Energiministeriet efter en fremskyndet procedure i overensstemmelse med reglerne i Energiministeriets projektbekendtgørelse.

Den fremtidige områdeafgrænsning vil som led i den normale varmeplanprocedure blive fastlagt i forbindelse med udarbejdelse af forslag til en regional varmeplan for decentral kraftvarme.

Efter forhandlinger mellem de berørte parter, hvor Energistyrelsen også har været inddraget, er der opnået enighed om, at et udstykningsområde omfattende 700-800 boliger samt en idrætshal overgår fra naturgas- til fjernvarmeforsyning. Derimod har Hovedstadsregionens Naturgas I/S fortsat indvendinger imod, at Tvillingparken, som udgør 36 huse (svarende til 2-3 pct. af det samlede varmegrundlag), overgår til fjernvarmeforsyning.

Der pågår stadig væk forhandlinger, som forventes afsluttet i forbindelse med offentliggørelsen af forslaget til den regionale plan for decentral kraftvarme. Planforslaget vil formentlig blive offentliggjort i perioden fra den 7. marts til den 1. maj 1988.

Forslaget vil herefter blive fremsendt til Energiministeriets godkendelse, og i forbindelse hermed vil der blive taget stilling til det udestående spørgsmål om Tvillingparkens fremtidige områdestatus.

Det kan tilføjes, at det i forbindelse med aftalen mellem regeringen og Socialdemokratiet om den fremtidige eludbygning af 6. juni 1986 blev lagt til grund, at udbygningen med decentral kraftvarme som udgangspunkt finder sted

under hensyn til den allerede gennemførte varmeplanlægning.

De ændrede forudsætninger, som aftalen indebærer for varmeplanlægningen, kan dog føre til justeringer af tidligere fastlagte områdeafgrænsninger, der kan ske efter forhandlinger mellem de berørte forsyningsselskaber og under hensyn til deres økonomiske interesser, bl.a. i allerede foretagne investeringer.«

Fejlagtigt tillige optrykt sp. 8280.

Spm. nr. S 573

Til **arbejdsministeren** (10/2 88) af:

Lone Møller (S):

»Agtter ministeren at sikre, at kvinder, der har været på barselorlov med halv løn, får ret til feriepenge?«

Begrundelse

Kvinder, der i henhold til funktionærlovens § 7 har modtaget halv løn i en barselorlovperiode, er afskåret fra at få feriedagpenge i henhold til arbejdsledsløshedsforsikringslovens § 75 h i de tilfælde, hvor de ved afholdelse af ferie f.eks. er blevet ledige, har skiftet arbejdsgiver eller har fået ændret arbejdstid.

Svar (18/2 88):

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Et medlem af en arbejdsledsløshedskasse, der ikke har optjent fuld ret til ferie med feriegodtgørelse eller løn, kan i henhold til arbejdsledsløshedsforsikringslovens § 75 h få udbetalt feriedagpenge ved afholdelse af ferie i det resterende antal feriedage.

De nærmere regler herom er fastsat i Direktoratet for Arbejdsledsløshedsforsikrings bekendtgørelse nr. 97 af 30. januar 1987 om feriedagpenge, hvorefter barselorlov og f.eks. sygdom, hvorunder der er ydet hel eller delvis løn, sidestilles med beskæftigelse og derfor ikke kan danne grundlag for en ret til feriedagpenge i det følgende ferieår.

Dette gælder også barselorlov med halv løn efter funktionærlovens § 7 og skyldes, at der under barselorloven optjenes fuld ret til feriegodtgørelse eller løn. I henhold til ferielovens regler optjenes der således 2½ dags ferie pr. måneds orlov. Der optjenes endvidere ret til enten *fuld løn* under ferie eller – hvis funktionæren er

[Arbejdsministeren]

fratrådt eller af andre grunde ikke kan holde ferie med løn – en feriegodtgørelse på 12½ pct. af den halve løn, der er udbetalt under orloven.

Det er min målsætning at få skabt mere enkle, klare og let administrerbare regler inden for arbejdsløshedsforsikringen. Med henblik herpå blev der i 1987 udsendt nye regler om feriedagpenge.

Denne målsætning er ikke opnåelig, hvis der i alle tilfælde skal ydes millimeterretfærdighed.

Selv om jeg har sympati for at hjælpe de kvinder, der får et lavere feriegodtgørelsesbeløb på grund af barselorlov, finder jeg det derfor ikke hensigtsmæssigt at komplicere de nye feriedagpengeregler ved indførelse af en særregel for en enkelt gruppe medlemmer.

Spm. nr. S 574

Til *justitsministeren* (11/2 88) af:

Glistrup (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan gruppen af stofkriminelle ikkebrugere i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse er sammensat i henseende til alder, nationalitet og køn, samt hvor lang tids frihedsberøvelse de pågældende er blevet idømt, og hvilken praksis med hensyn til orlov, prøveløsladelse, benådning osv. der følges over for den pågældende gruppe?«

Begrundelse

En stor del af den offentlige debat drejer sig jo med rette om narkobagmænd – eller, som de kaldes i teknisk terminologi, »stofkriminelle ikkebrugere«.

Kriminalforsorgen har fra tid til anden givet oplysning om, hvordan denne gruppe er sammensat, f.eks. efter alder, nationalitet, køn osv., jf. bl.a. Folketingstidende 1981-82 (2. samling) spalte 748-750.

De senest offentliggjorte oplysninger er imidlertid efterhånden ret gamle, og da der jo på det område meget vel kan ske endog ganske betydelige ændringer fra det ene år til det andet, tilstræbes af hensyn til sandfærdigheden i den offentlige debat ved nærværende spørgsmål de nyeste oplysninger om sammensætningen af den nævnte gruppe.

Svar (18/2 88):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Direktoratet for Kriminalforsorgen har oplyst, at den seneste opgørelse af antallet af stofbrugere og stofkriminelle, der er indsat i anstalter og arresthuse, er foretaget den 25. februar 1986. Direktoratet er netop ved at udarbejde en ny opgørelse, der forventes færdig i løbet af april måned d.å.

Opgørelserne omfatter såvel varetægtsarrestanter som personer, der udstår frihedsstraf.

I perioden 1981 til 1986 var antallet af stofkriminelle ikkebrugere omkring 300, hvilket svarer til mellem 8 og 9 pct. af det samlede belæg.

Direktoratets opgørelser over antallet af stofbrugere og stofkriminelle giver alene mulighed for at give oplysninger om de pågældendes fordeling på alder, nationalitet og anbringelsessted.

Oplysningerne om alder og nationalitet fremgår af nedenstående oversigt, der gælder perioden 1981 til 1986.

	Nov. 81	Dec. 82	Feb. 84	Apr. 85	Feb. 86
Antal stofkriminelle ikkebrugere	289	283	321	290	272
Belæg i alt	3600	3196	3467	3164	3584
Andel stofkriminelle ikkebrugere	8 pct.	9 pct.	9 pct.	9 pct.	8 pct.

Fordeling efter:

	Nov. 81	Dec. 82	Feb. 84	Apr. 85	Feb. 86
Alder					
Under 25 år	33	23	30	39	39
25-29 år	75	53	53	68	50
30-39 år	128	145	167	126	126
40 år og derover	48	59	67	57	57
Uoplyst	5	1	2	-	-

[Justitsministeren]

Nationalitet

Danmark	163	166	189	211	183
Øvrige Europa	62	49	54	31	38
Andre nationer	64	66	76	48	51

Sammenholdt med de oplysninger, som Justitsministeriet tidligere har givet i forbindelse med tilsvarende spørgsmål vedrørende perioden 1977 til 1980 (Folketingstidende 1981/82 (2. samling), spalte 748-750), er det bemærkelsesværdigt, at andelen af danskere blandt de stofkriminelle ikkebrugere over en 10-årsperiode har været stadig stigende, medens andelen af personer fra lande uden for Europa har været stadig faldende.

Med hensyn til aldersfordeling er der derimod ikke sket ændringer af betydning.

For så vidt angår de pågældendes forhold under straffuldbyrdelsen er der ikke sket ændringer i forhold til de oplysninger, der blev givet i besvarelsen af ovennævnte spørgsmål. Det vil sige, at de almindelige regler vedrørende straffuldbyrdelsen også gælder for den omhandlede personkreds. Dette indebærer bl.a., at der for personer, som er dømt for grovere narkotikakriminalitet efter straffelovens § 191, skal udvises særlig forsigtighed ved vurderingen af, om udgang er forbundet med fare for misbrug. Endvidere skal der i disse sager altid indhentes en udtalelse hos politiet, inden der tages stilling til spørgsmålet om udgang.

I forbindelse med prøveløsladelse og benådning kan kriminalitetens art være et moment blandt andre. Det bemærkes, at særlig for så vidt angår udenlandske indsatte, der skal udvises, er der fast praksis for løsladelse på prøve, når 7/12, dog mindst 2 måneder af straffetiden, er udstået. Det er bl.a. en forudsætning for prøveløsladelsens iværksættelse, at den pågældendes udvisning faktisk kan gennemføres.

Spm. nr. S 579

Til skatteministeren (11/2 88) af:

Glistrup (FP):

»Hvordan skatteansættes en ikkerygerkøber af forbrug af sit cigaretlager?«

Begrundelse

Ifølge Statsskattedirektoratets mindstetak-

ster for forbrug af egne varer skal en cigarethandler medtage som indtægt på sin selvangivelse for 1987 et beløb på mindst 6.800 kr. pr. voksen person i husstanden (+ 3.400 kr. pr. barn under 14 år).

Da flere og flere overensstemmende med sundhedsministerens anbefalinger undlader at ryge, ønskes oplyst, hvordan skattevæsenet behandler de skatteydere, som påstår, at de ikke ryger.

Hvis de opnår positiv særbehandling på området, ønskes yderligere oplyst, hvordan de skal føre beviset over for skattemyndighederne (tro og love-erklæringer, vidneattestationer bekræftet af Notarius Publicus, eller andet). Godtages et løst regnskab om, at købmanden og hans familie intet forbrug har af egne varer eller af visse varegrupper, for hvilke Statsskattedirektoratet har udsendt mindstetakster?

Svar (17/2 88):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Handlende, der udtager varer fra lageret til eget forbrug, skal i princippet løbende bogføre det private forbrug og beskattes heraf. Foretager den handlende ikke en registrering af eget vareforbrug, herunder af cigaretter, må værdien heraf ansættes skønsmæssigt.

Til brug ved udøvelsen af dette skøn har Ligningsrådet fastsat en række vejledende mindstesatser for forskellige varegrupper, jf. SD-cirkulære 1987-19. For den enkelte handlende skal værdien ansættes ved en individuel sammensætning af værdien af de varegrupper, som den pågældende handlende har i sin forretning.

For indkomståret 1987 er den vejledende sats for tobak pr. person kr. 6.800 eksklusive moms (for børn under 14 år halvdelen af det anførte beløb). Værdien heraf forudsætter et forbrug på 20 stk. cigaretter om dagen.

Selvangiver den handlende ikke nogen værdi af eget forbrug af tobak under henvisning til, at han – og de øvrige medlemmer af husstanden – er ikkerygere, og er ligningsmyndigheden usikker på rigtigheden heraf, er der tale om et

[Skatteministeren]

bevisspørgsmål. Det samme gælder, hvis den handlende ikke selvangiver nogen værdi af forbrug af andre varer, der findes i forretningen.

Ved afgørelsen af dette bevisspørgsmål kan ligningsmyndigheden ikke blot forhøje ansættelsen under henvisning til, enten at der ikke løbende er foretaget bogføring af det private forbrug, eller at det selvangivne forbrug er urigtigt.

Ligningsmyndigheden må i sådanne situationer sandsynliggøre, at der faktisk har været et forbrug af de pågældende varer, hvis det selvangivne ikke anerkendes. Ved bevisbedømmelsen må henses til samtlige de i det konkrete tilfælde foreliggende omstændigheder. Er der herefter grundlag for at antage, at der har været et forbrug af egne varer, er ligningsmyndigheden berettiget til at foretage en skønmæssig ansættelse af forbruget.

Spm. nr. S 589

Til *sundhedsministeren* (11/2 88) af:

Carsten Andersen (SF):

»På hvilken måde agter ministeren at intensivere oplysning om og forebyggelse mod det tiltagende forbrug af speed blandt unge?«

Begrundelse

I svar af 9. februar oplyser socialministeren, at Alkohol- og Narkotikarådet har udsendt forskelligt materiale, men at der ikke er flere ressourcer i rådet eller hos rådets konsulenter til at foretage sig noget ekstraordinært i anledning af, at amfetaminmisbruget er steget voldsomt.

I årsberetningen for Københavns Politi oplyses det, at der i 1987 er konfiskeret 20,2 kg amfetamin samt 2.203 tabletter. Året før var tallene 6,5 kg og 1.000 tabletter og i 1984 1,3 kg amfetamin. Den almindelige opfattelse af, at der er en voldsom stigning i speedforbruget, kan således konstateres i politiets konfiskationer.

I psykiatrikredse er man stærkt foruroliget over, at et stigende antal unge indlægges med akut opstået psykose provokeret af amfetaminmisbrug. Endvidere er der hele problemet med speedmisbrugernes aggressive adfærd. Tilsyneladende har man været tilbageholdende med oplysning om speed for ikke at skabe interesse for stoffet. Denne holdning synes der at være alvorligt behov for at tage op til overvejelse.

Svar (16/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Jeg deler helt den bekymring, som ligger til grund for det af Carsten Andersen stillede spørgsmål vedrørende det tiltagende forbrug af speed blandt unge.

Jeg har da også over for Sundhedsudvalget som svar på spørgsmål herfra nærmere redegjort for, hvilke tiltag specielt Alkohol- og Narkotikarådet overvejer i 1988 vedrørende oplysning om speed. Det fremgår heraf, at rådet i 1988 – uanset de begrænsede ressourcer – har afsat midler til en større oplysende publikation om speed til brug for nøglepersoner, dvs. behandlere, personale i social- og sundhedsforvaltningen, lærere, klubmedarbejdere, læger samt mange andre.

Jeg kan endvidere oplyse, at Det Nordiske Kontaktmandsudvalg vedrørende Narkotika-problemer formentlig i slutningen af august 1988 vil arrangere en stor nordisk konference om amfetamin (speed).

Jeg mener helt klart, at problemet vedrørende speed blandt unge må tages op, og jeg kan i den forbindelse oplyse, at jeg har givet Sundhedsudvalget tilsagn om, at emnet speed vil indgå i programmet på det møde, jeg skal have med Sundhedsudvalget i foråret, og hvori også Alkohol- og Narkotikarådet deltager.

Spm. nr. S 597

Til *sundhedsministeren* (12/2 88) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Finder ministeren, at Sundhedsstyrelsens AIDS-information er tilstrækkelig alsidig og gives på en moralsk ansvarlig måde?«

Begrundelse

AIDS-kampagnens væsentligste indhold er, at AIDS bedst bekæmpes ved sikker sex. Dette budskab er vigtigt. Men når målet sikker sex i Sundhedsstyrelsens AIDS-information stort set alene foreslås opnået ved brug af kondom, forringes dette budskab væsentligt. Informationen bliver derved ensidig og mangelfuld.

Sundhedsstyrelsens kampagne mangler fuldstændig det holdningsdannende aspekt, der går ud på, at den mest effektive begrænsning af AIDS-smitten er at leve i et fast parforhold uden sidespring. Den virkelige effektive vej til

[Inger Stilling Pedersen]

bekæmpelse af AIDS er en ændret seksualmoral.

Den del af AIDS-kampagnen, der udsendes via Danmarks Radio, er ifølge oplysninger fra Danmarks Radio en co-produktion mellem Danmarks Radio og Sundhedsstyrelsen. Idéoplægget – det overraskende, humoristiske – er fra Sundhedsstyrelsen, som ønsker en utraditionel, opmærksomhedsskabende kampagne. Sundhedsstyrelsen er således ifølge oplysningerne fra Danmarks Radio en garant for den faglige side, både de medicinske og de holdningsmæssige aspekter. Danmarks Radio har det tekniske ansvar og naturligvis det fulde programansvar efter loven.

Svar (17/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Den AIDS-kampagne, der har været vist i tv, er blevet til i et samarbejde mellem Danmarks Radio/TV, undervisningsafdelingen, og Sundhedsstyrelsen.

Sundhedsstyrelsen har over for mig oplyst, at det er fastsat i kontrakten mellem Sundhedsstyrelsen og Danmarks Radio, at Danmarks Radio har ansvar for produktionsprogramindholdet, og at Danmarks Radio kan anvende Sundhedsstyrelsen som konsulent.

Sundhedsstyrelsen har i overensstemmelse hermed bistået Danmarks Radio i faglig henseende, og styrelsen har herunder oplyst om den policy, der ligger til grund for den danske indsats mod AIDS, således som denne er fastlagt ved Folketingets beslutning af 31. marts 1987.

Sundhedsstyrelsen har ikke haft indflydelse på programmernes kreative indhold.

Jeg forstår godt, at der er udtrykt utilfredshed med, at kampagnen ikke har været tilstrækkelig alsidig. Formålet med kampagnen har imidlertid været at oplyse grupper i befolkningen, der har en speciel risikobetonet adfærd, om smittevejene for AIDS og om, hvorledes den enkelte kan beskytte sig mod smitte.

Spm. nr. S 598

Til *sundhedsministeren* (12/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange har i 1987 fået foretaget en AIDS-test?«

Begrundelse

Det fremlægges ofte af modstanderne af registrering af AIDS-ramte, at der i så fald ikke vil blive foretaget så mange frivillige tests. Derfor er det vigtigt at få tal på bordet over, hvor mange der er blevet testet, så der kan ske en vurdering af modstandernes argumenter.

Svar (17/2 88):

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Den frivillige undersøgelse for HIV-antistoffer foregår enten på de særlige screeningsklinikker eller hos de praktiserende læger.

Antallet af lokalt foretagne undersøgelser indberettes ikke til de centrale myndigheder, og jeg kan derfor ikke oplyse, hvor mange personer der i 1987 frivilligt lod sig undersøge for AIDS.

Jeg kan supplerende oplyse, at der i 1987 blev undersøgt ca. 400.000 portioner donorblod, afgivet af ca. 300.000 donorer.

Bortfaldne spørgsmål:

Spm. nr. S 311

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 311, der var stillet af Pia Kjærsgaard (FP) til finansministeren den 8. december 1987, er taget tilbage af spørgeren den 11. februar 1988. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til *finansministeren* (8/12 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren give et præcist svar på mit konkrete spørgsmål nr. S 230 om, hvorvidt ministeren er enig med sin regeringspartner socialministeren i, at Socialdemokratiet »skal have noget til gengæld for at stemme for finansloven«, og i bekræftende fald er ministeren indstillet på at give Fremskridtspartiet samme løfte?«

Begrundelse

Ministeren besvarer ikke mit spørgsmål nr. S 230, men giver et goddag mand økseskaft-svar, altså et svar, der ikke kan henføres til, hvad ministeren blev spurgt om.

[Pia Kjærsgaard]

Da spørgsmålet har principiel karakter, bedes ministeren koncentrere sig om at svare på, hvad der bliver spurgt om, i stedet for at oplyse spørgeren om regeringens holdning. I modsat fald må det opfattes, som om ministeren er enig med socialministeren i, at der under finanslovforhandlingerne »gives et eller andet« til Socialdemokratiet for at få dette partis tilslutning til finansloven.

Såfremt ministeren ønsker, at Fremskridtspartiet stemmer for finansloven, forventer vi naturligvis også, at regeringen accepterer dele af Fremskridtspartiets forslag til finansloven for 1988. Ministerens præcise svar er derfor særdeles interessant og afgørende for de endelige afstemninger om finansloven.

Spm. nr. S 559

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 559, der var stillet af Pia Kjærsgaard (FP) til statsministeren den 8. februar 1988, er taget tilbage af spørgeren den 24. februar 1988. Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Til statsministeren (8/2 88) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Har Danmark verdens højeste skattetryk og i bekræftende fald, hvordan kan det ske under en borgerlig regering, der påstår at føre en anden økonomisk politik end Socialdemokratiet?«

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 110:

Forslag til folketingsbeslutning om beretning angående Nordisk Råds 35. session 1987.

Af Udenrigsudvalget.
(Fremsat 10/2 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for nordisk samarbejde (Gammelgaard):

Må jeg som minister for nordisk samarbejde – det er i øvrigt første gang, jeg er på talerstolen

i denne egenskab – takke delegationen for beretningen om Nordisk Råds virksomhed.

Det nordiske samarbejde går en spændende tid i møde. Vi står over for nye udfordringer. Vi har fået en ny dimension i samarbejdet, Euro-padimensionen.

Norden har valgt forskellige løsninger, bl.a. på det handelspolitiske område. Derfor tiltrækker spørgsmålet om de nordiske lande og det nordiske samarbejdes tilknytning til den økonomiske integration i Europa sig stor og berettiget opmærksomhed. Det gælder både i de øvrige nordiske lande og i Danmark. 1992 kan blive et skelsættende år. Netop opbygningen af EF's indre marked med fri bevægelighed for arbejdskraft, varer, kapital og tjenester inden udgangen af 1992 er den EF-politik, som især har fået de nordiske lande til at tage deres forhold til EF op til fornyet overvejelse.

Det er regeringens holdning, at vi bør tilstræbe, at EF's indre marked også kommer til at omfatte EFTA-landene og især de nordiske lande. Målet bør være ét stort europæisk marked for 350 millioner. Det vil være en stor fordel for dansk erhvervsliv. Vi taler nemlig da om et hjemmemarked, der dækker knap 75 pct. af Danmarks samlede vareeksport. Det vil være en fordel for de øvrige nordiske landes erhvervsliv og økonomiske udvikling og for EFTA-landene. Det erkender man i de øvrige nordiske lande. Den norske regerings stortingsmelding og den svenske regerings proposition taler om, at landene må knyttes tættest muligt til EF's opbygning af det indre marked, uden at medlemskab dog er aktuelt. Der er allerede brugt mange kræfter på at overveje, hvordan de øvrige nordiske lande og resten af EFTA-landene kan deltage i indremarked-processen. Man har klart tilkendegivet, at EFTA-samarbejdet fortsat er den vigtigste kanal. Derefter følger det nordiske samarbejde i kraft af Danmarks EF-medlemskab og endelig de bilaterale forbindelser.

Danmark har med stort held bestræbt sig på at blive et bindeled mellem EF og Norden, et bindeled, som de øvrige lande netop nu betragter som en fordel. Det er klart erkendt i de nordiske lande, at de ikke kan deltage i EF's beslutningsproces. Fra dansk side havde vi gerne set, at der blev fundet praktiske veje til at inddrage de nordiske lande, så de ikke stod helt uden indflydelse på de regler, der skal gælde for det store europæiske marked.